V A T R A

FOAIE ROMÂNEASCĂ DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE
(Impresso come manoscritto)

Septembrie 1953 III,9 R O M A
Nr 33 Via C.Morin, 6

CAPRA DOMNULUI SEGUIN

După probele date,după inconștienta și poate -Doamne ferește!- fatala coluziune cu comunismul,"democrația"s'ar putea să devină cu timpul nu numai expresia unei nesăbuințe cu urmări catastrofale pentru istoria omenirii,dar chiar o vorbă de rușine.Foarte adesea,și astăzi,ea servește abia ca un alibi al neputințelor.Cum necum,cu toate greșelile și excesele lor,dictaturile așa zise de dreapta imunizaseră Europa de ciuma bolșevico-rusească: și orice persoană cu elementar bun simț va recunoaște cel puțin în lumina tragicei situații de azi,că aceea era molima împotriva căreia trebuia dată în primul rând și cu toate forțele,viribus unitis,lupta.Numai după punerea la pământ definitivă a imperialismului muscălesc,sub mască ideologică,se putea discuta academic sau arcadic despre democrație,libertate,și alte asemenea principii sau mituri.- Primii amenințați de iureșul ucigător dinspre răsărit,Românii nu-și puteau face,evident,iluzii.Toate spiritele mari ale neamului,de altfel,au identificat în Ruși pe dușmanul cel mai primejdios al ființei etnice românești.Eminescu,în primul rând.Dar tot el,cu una din acele intuiții geniale fără seamăn,a avertizat că"Nu dreptul public,ci păstrarea naționalității noastre e lucrul de căpetenie pentru noi,și ar fi mai bine să nu alegem deputați,decât să piară nația românească!".Politicarii dela București,manevrați de forțe,pe care numai salvarea neamului nu le interesa,au crezut dimpotrivă -când erau,foarte rar,în bună credință,ca bietul Maniu-, că e mai importantă trimiterea câtorva beșmetici în dealul Mitropoliei,decât salvarea atât de periclitatei ființe etnice românești.Și ne aflăm unde ne aflăm.Cine nu-și amintește,din savuroasele"Lettres de mon moulin"ale lui Daudet,instructiva poveste a caprei lui Monsieur Seguin,care dornică de libertate și de hoinăreală în afara grădinii stăpânului,unde până atunci păscuse liniștită,o ia pe coclauri și ajunge în gura larg deschisă a lupului? Care,firește,o devoră. Pare metafora Europei de vest,astăzi.

Spuneam deci că"democrația"tinde să devină cu timpul,dacă nu cumva a devenit deja,o vorbă de rușine.Recentele alegeri din Germania de vest ne confirmă acest lucru.Căci,noi vedem popoare,care se laudă cu o veche tradiție democratică încălzind inconștient la sân partide comuniste sau mișcări gata, la orice pas,să colaboreze cu comuniștii și să ajungă,oricum,la o înțelegere cu Rușii; pe când națiuni,veștejite,mai ales de o anumită presă,ca antidemocratice,nu se pierd deloc în sofisticării periculoase,ci aleg just,cu intuiție sigură,de invidiat.Victoria cancelarului Adenauer în Republica Federală Germană nu e atât victoria democrației creștine nemțești sau a politicii occidentaliste a guvernului din Bonn,cât victoria bunului simț al unui mare popor,a instinctului sănătos european,care reacționează fără oscilări la grava amenințare dinspre est.Noi am îndrăzni să spunem -fără ca prin aceasta să voim a institui o comparație,alta fiind condiția de fapt sau,cum am spune,cu un termen abuzat,conjunctura-, că,așa cum în 1933 poporul german l-a ales pe Hitler,ca singura alternativă posibilă,în fața democrației impotente a Republicii dela Weimar,la 6 Septembrie și-a revărsat voturile asupra democrat-creștinului Adenauer:garantul cel mai sigur că nu se va ceda presiunilor moscovite.

Pe lângă înmormântarea comunismului în Germania,strălucita victorie a cancelarului mai are și altă semnificație poate chiar mai importantă: la recentele alegeri din RFD au fost înfrânte,odată cu jocul sovietic,abstracțiile socialiste,care,vrând-nevrând,duceau apă la moara aceluiaș joc.E notoriu că Ollenhauer și partizanii săi,cari se zbat dramatic între un naționalism exasperat și un internaționalism teoretic,fără putință de realizare atâta timp cât există o Rusie sovietică puternică,au cerut și cer,cu o insistență deloc rezonabilă,noi negocieri ale Apusului cu Moscova și ajungerea,cu orice preț, la un acord.E nefericita teză a premierului conservator englez,d-l Churchill pe care par a o împărtăși -și faptul se explică,deși paradoxal în aparență, dacă se cunosc liniile constante ale politicii externe britanice,fără nazuri ideologice de niciun fel,când e vorba de preeminentele interese imperiale-, toate partidele socialiste din Europa. Înfrângerea acestei teze este,hotărît lucru,un punct la activul țărilor noastre: fiindcă"orice-prețul"din tratativele cu Rusii ar însemna în primul rând recunoașterea de către Occident a faptului împlinit al anexărilor sovietice de după al doilea războiu mondial. Ceea ce trebue evitat -aceasta da!- cu orice preț.

V A T R A

VECHII NOSTRI LĂUTARI. In ziarul francez LA VIE PARISIENNE sub direcţia lui Marcellin, Paris 1874, nº48 din 28 Noembrie, asupra întâlnirii ce a avut loc între marele pianist Liszt şi Barbu Lăutarul cu taraful lui, găsim următoarele:

Toţi purtau anteree mari strânse la piept, legate cu brâe, cu căciuli de piele de miel şi opinci. Pletele lor lungi şi groase le cădeau pe umere; căpetenia lor Barbu era bătrân; barba sa căruntă, împărţită în două, cădea până la piept, şi sub căciula, ce acoperea fruntea sa, se vedeau strălucind ochii săi plini de inteligenţă şi voioşie. Când intrară în casă, toţi puseră mâna la piept, şi se închinară până la pământ; li se dădu apoi şampanie.

Alecsandri dădu semnalul, şi Barbu, întorcându-se la taraful său, făcu semn cu degetul şi o stranie armonie isbucni în sala cea mare şi răsunătoare. Instrumentele lăutarilor se compuneau din o vioară, un naiu şi o cobză, un instrument cu coarde pentru acompaniat şi care seamănă totdeauna şi cu mandolina. După câteva momente, Liszt se sculă şi, îndreptându-se către lăutar, îi zise: "Barbule, m'ai făcut să cunosc muzica ta; am să te fac să cunoşti pe a mea". Bătrânul lăutar, drept răspuns, puse mânile la piept, şi se închină până la pământ. Liszt se puse la clavir în mijlocul unei tăceri ce se făcu deodată. Lăutarul cu scripca în mână asculta cu luare aminte, fără a pierde din vedere pe tainicul muzicant. Liszt începu cu un preludiu, apoi, sub înboldirea inspiraţiei lui extraordinare, şi a încordării nervilor săi, improviză un marş unguresc, al cărui cântec lung şi melodios domina mereu în mijlocul arpegiilor, trilurilor şi greutăţilor înspăimântătoare cu care împodobea cântecul său. Liszt se sculă în mijlocul aplauzelor frenetice ale adunării.

Barbu Lăutarul se duse drept la dânsul şi, dându-i la rândul său un pahar cu şampanie, îi zise româneşte: la rândul meu, stăpâne, te rog să bei. Paharele se ciocniră din nou. -Barbule Lăutarule, îi zise Liszt, ce zici de această melodie? -E aşa de frumoasă, stăpâne -răspunse bătrânul lăutar-, că, dacă-mi dai voie am să mă încerc să ţi-o cânt şi eu. Liszt zâmbi cu un aer de neîncredere, făcând semn cu capul că primeşte.

Lăutarul se întoarse către taraful său şi, după ce puse scripca la gât, începu a cânta marşul unguresc. Nimic nu fu uitat, nici trilurile, nici arpegiile nici variaţiunile cu notele repeţite nici acele adorabile treceri din semiton în semiton, care-i sunt atât de obicinuite pentru a reveni la întâiul său motiv. Barbu Lăutarul cânta cu amăruntime pe scripca sa toată improvizaţiunea pianistului, ce asculta înspăimântat opera, ce cu un moment mai înainte o cântase pe clavir pentru întâia dată şi pe care poate o şi uitase. Taraful său îl urma cu preciziune, observând nuanţele şi uitându-se drept la Barbu carele mergea cu cântecul înainte, străpungând inima lui Liszt.

Când se sfârşi cântecul, Liszt se sculă deodată şi, mergând drept la bătrânul Barbu, îl sărută călduros, apoi luând după vechiul obicei paharul cu şampanie, i-l întinse, zicându-i: "Bea, Barbu Lăutar, stăpânul meu, bea căci Dumnezeu te-a făcut artist, şi tu eşti mai mare decât mine"! Barbu moare la vârsta de 80 de ani. ("America", 7 Iulie 1953, p. 2)

CE-ŢI DORESC EU ŢIE..

Ce-ţi doresc eu ţie, dulce Românie,
Ţara mea de glorii, ţara mea de dor?
Braţele nervoase, arme de tărie,
La trecutu-ţi mare, mare viitor!
Fiarbă vinu'n cupe, spumege pocalul,
Dacă fiii-ţi mânări aste le nutresc;
Căci rămâne stânca, deşi piere valul,
Dulce Românie, asta ţi-o doresc.

Vis de răzbunare negru ca mormântul,
Spada ta de sânge duşman fumegând,
Şi deasupra idrei fluture cu vântul
Visul tău de glorii falnic triumfând,
Spună lumii large steaguri tricolore
Spună ce-i poporul mare, românesc,
Când s'aprinde sacru candida-i vâlvoare
Dulce Românie, asta ţi-o doresc.

&& A.D.XENOPOL: Studiind în mod minuţios faptele, se descoperă lucruri surprinzătoare. Toate luptele înverşunate de la începutul secolului XIX pentru independenţa Grecilor de sub stăpânirea opresivă a Turcilor au fost susţinute de Români îmbrăcaţi în costume greceşti. Faimoşii eroi ai războiului de emancipare, pretinşi greci: Rhigas Fereos, Marco Botsaris, Colocotronis, Caraiscachis şi mulţi alţii, erau toţi Români coborîtori din contemporanii lui Asan. Ei luptară pentru independenţa Grecilor cu aceiaşi înverşunare şi acelaş desinteres pe care strămoşii lor le arătaseră în lupta pentru eliberarea Bulgarilor de sub jugul grecesc. Independenţa Greciei moderne înfloreşte pe mormântul Românilor cari-şi vărsară sângele lor pentru un popor şi cauză ce le era străină, dar pe care'şi o credeau a lor.

INTRE CINISM ŞI REA CREDINŢĂ *)

Ne aflam în al doilea an de război. Generalul BERTHELOT, gloriosul fiu al Franţei care pentru noi a fost întotdeauna cea mai glorioasă ţară, vorbea în faţa a 1500 de elevi ai Şcoalei Militare, cea dintâi promoţie pregătită în grabă, pentru a fi trimeasă imediat pe front. Pentru ori cine se afla atunci printre aceşti elevi, şi mai trăeşte, întonarea MARSEIEZEI în cor, în acel moment, rămâne de ne uitat. Nu era vorba numai de un sentiment de prietenie, sau de o admiraţie, ci în tumultul acelei mări de voci era ceva care trecea dincolo de relaţiile obişnuite între popoare. Zeci de ani înainte de acest război, generaţiile ce ne precedaseră au avut în faţă un ideal şi un model care era "FRANŢA", indiscutabil, ţara pe care Românii au iubit-o cel mai mult.

După cel de al doilea război mondial, am ajuns, refugiat, la Paris. Nu pot spune că Parisul nu mi-a făcut o grandioasă impresie. Stau de atunci în acest oraş, şi poate cel mult Roma îl întrece, dar numai într'un anumit fel; oamenii sunt inteligenţi şi simpatici, nu am a mă plânge de nimic. Dar peste toate acestea trebue să recunosc că nimic nu se acordă cu marea de voci care, atâţia ani înainte, întona cel mai înflăcărat imn al libertăţii, MARSEIEZA. De multe ori am impresia că acest cântec e mai mult o amintire, dar nu m'am aşteptat niciodată să pot citi într'una din cele mai mari gazete franceze un articol de felul aceluia publicat în LE MONDE, pe data de 1 August 1953, sub titlul ROMANIA LA SALZBURG. Nu mi s'a întâmplat niciodată să citesc, de când mă aflu aici în Paris, în vreo gazetă, un articol atât de năprasnic dispreţuitor faţă de vreun neam din lume.

Nu există francez mai mult sau mai puţin cultivat care să nu ştie că România a fost ţara cea mai "francofilă" din lume. Nu discutăm dacă aceasta a fost spre binele sau răul ei, dar aşa am apucat noi România. Cultura franceză în special era cea mai răspândită dintre culturile străine; nu exista intelectual care să nu cunoască limba franceză, şi poate nu exista nicio ţară atât de bine pusă la curent cu ceia ce se petrecea în Franţa. Era aceasta, cum am spune, un fel de slăbiciune de inimă a României.

Cum toate aceste lucruri sunt bine cunoscute în Franţa, ne întrebăm dacă autorul unui asemenea articol e într'adevăr francez, sau vreun frate latin din Senegal, Madagascar ori Indochina. In esenţă, articolul susţine următoarele lucruri: 1) Românii din exil, de confesiune democratică, sunt corupţi şi compromişi; 2) Ceilalţi români din exil se grupează în jurul unui partid, de confesiune nazistă, numit "Frontul libertăţii"; 3) Românii din ţară au renunţat la rezistenţă, iar elementele muncitoreşti sunt pe cale de reală comunizare; 4) Rarii oameni, cari reuşesc să fugă din ţară, vin atraşi de trei magii: a) Spania, care-şi face propagandă prin radio Madrid; b) Speranţa unui război de cruciadă; c) Doctrina Mac-Kartistă.

Articolul e redactat cu multă abilitate, dar veninul din el nu e deloc discret. Ziarul LE MONDE, cum ştim cu toţii, e cunoscut ca un ziar eminamente democratic. Prezentând pe democraţii români drept corupţi şi compromişi, spune, indirect, că România, ne având democraţi, încetează de a mai fi în realitate o problemă pentru Occident. In schimb, ceva şi mai grav, România continuă să fie nazistă, în loc să se democratizeze, - şi atât de nazişti sunt Românii încât grupează jumătate din numărul lor în jurul unui partid nazist. Ceeace ne miră foarte mult este următorul lucru: cum de a auzit reporterul de la LE MONDE despre partidul fantomă "Frontul libertăţii", când Românii din exil nu au nici un fel de ştire precisă despre acest partid, a cărui unică acţiune cunoscută până azi e un manifest sforăitor în care se promite ţării că va fi bine. Dar, chiar acest manifest a fost destul de ocult; prea puţini oameni au luat cunoştinţă de el, şi la un timp foarte îndelungat dela plăzmuirea şi tipărirea lui.

Reporterul francez, sau ceiace va fi, are într'adevăr cunoştinţe foarte detaliate asupra emigranţei româneşti, şi arată a fi mai mult poliţist decât gazetar. De ce însă pune pe seama unui om desuet, ca Horia Sima, om fără noroc care încearcă să-l imite pe Guţă Tătărescu, jumătate din emigranţa românească? Să fie oare recunoscut de necunoscutul reporter ca "şef" al emigraţiei româneşti? Se poate, dar aceasta nu implică posibilitatea de a-l impune Românilor nici măcar "50%". D-l Horia Sima este un personagiu care, în ochii occidentalilor, în cel mai binevoitor caz este socotit ceva asemănător lui SCORTZENY, ofiţerul care a răpit pe Mussolini din captivitate, fără împotrivirea celor care îl păzeau. Adică, cei mai binevoitori occidentali îl socotesc pe d-l Sima bun de câte o mică chestie senzaţională. Ceiace, din nefericire pen-

---

*) Tribuna liberă. Ar fi bine ca această scrisoare, cu care nu suntem de acord în unele privinţe, să se fi trimis şi ziarului parizian cu pricina.

tru dânsul nici măcar atât nu s'a adeverit.Desemnând pe d-l Sima drept factorul care adună jumătate din emigranţa românească,după ce pe cealaltă jumătate o consideră coruptă şi compromisă,autorul articolului vrea să califice această emigraţie neserioasă,şi deci bună de lăsat în pace,pentrucă Românii din ţară,renunţand la rezistenţă,se comunizează prin elementele lor cele mai dinamice: muncitorii.

Menţinem părerea că acest articol nu este scris de un francez,ci de un senegalez sau ceva asemănător,pentrucă o asemenea măsluire a adevărului şi un asemenea dispreţ faţă de România nu caracterizează poporul francez.Iar în ce priveşte marea gazetă LE MONDE,suntem lămuriţi ce funcţie îndeplineşte: demoralizarea poporului francez,derutarea opiniilor,cu ţelul unei colaborări,pe preţul Europei Orientale,cu Sovietele.Aceasta este faţa colaboraţionismului de azi,LE MONDE îi e organul principal,mai important decât L'HUMANITÉ,iar cei cari scriu acolo îşi iau cu aroganţă titlul de Europeni.

Să continuăm cu descoperirea mizeriei.Vorbind despre încetarea rezistenţei din România,articolul adaugă că există totuş sabotaje individuale executate după tipicul clasic al acestor operaţii,organizat după un anumit sistem.Cu alte cuvinte,vrea să spună că România a renunţat la rezistenţă, dar agenţii din afară întreţin acte izolate de terorism.Repetăm,articolul e foarte bine făcut,e vorba incontestabil de un reporter bine instruit în materie de cripto-comunism;el nu face decât să spună în aşa fel lucrurile încât cititorul francez să fie obligat a trage anumite concluzii.Felul de a scrie al ziarului LE MONDE e caracteristic: în loc să spună,de pildă,pe prima pagină din acelaş număr al gazetei:"Sovietele au doborît un avion american",compun următorul titlu mare,în locul cel mai important al paginei "Moscova acuză un bombardier american de a fi violat spaţiul rusesc şi de a fi atacat avioanele de vânătoare care îi cereau să se îndepărteze". Dacă Franţa nu se află în război cu Statele Unite,ziarul LE MONDE da.El face aceste lucruri în numele"Franţei" şi al"Europei".In realitate,deşi lasă a se înţelege că ar fi un ziar de"Cabinete",este o biată foaie de propagandă a senegalezilor neo-sovietici.Despre România,nu credem că au dreptul să spună ceva aceştia.România aparţine Europei,face corp cu soarta ei,şi dacă semnătorul articolului de la LE MONDE se face a nu şti de ce e vorba,îl voi lămuri pe scurt.

a) EMIGRANŢA ROMANEASCĂ. Democraţii din emigranţa românească,înainte de a fi corupţi sau compromişi,sunt victime ale idealismului democratic, care nu credem că îl au cei de la LE MONDE,care"democraticamente" oferă sclavagiului perpetuu 120.000.000 de europeni.Dacă aceşti democraţi sunt corupţi şi compromişi,ei nu fac să fie altfel decât democraţia europeană de azi,coruptă,compromisă,neputincioasă şi vânzătoare.Emigranţa românească fiind bine lămurită asupra acestora,i-a părăsit lăsându-i să-şi ispăşească păcatele cum se vor pricepe.

b) NAZISMUL. România nu a fost niciodată nazistă,nici anexă nazistă, nici ocupată de nazism.Naţionalismul romănesc a existat,şi a fost naţionalism românesc.Naţionalismul vine de la naţiune,şi poporul român a luptat să fie o naţiune,- aşa cum şi Franţa,a cărei istorie cei de la LE MONDE o ignoră,pentrucă nu le aparţine,a luptat să fie o naţiune,şi astfel a putut vorbi în favoarea"drepturilor omului".Pe baza acestor drepturi,recunoscute de marea revoluţie franceză,România s'a constituit ca naţiune,fiind pentru aceasta"naţionalistă".România nu a invadat niciodată Franţa,după cum n'a invadat nicio ţară din lume după ce veacuri a luptat cu toate invaziile.

Datorită României şi altor popoare din această zonă,ţările din vestul Europei au făcut cultură şi civilizaţie la adăpost.Niciuna din aceste ţări nu are dreptul să reproşeze României că a fost naţionalistă şi să-i aplice titluri care nu i se potrivesc,- cu atât mai puţin un ziar care minează moralul marelui popor francez.

c) NAZIŞTII. Trecând dela general la particular,lămurim că nazişti români nu există.Nici măcar d-l Sima nu este un nazist,ci este un fost membru al marei mişcări naţionaliste româneşti-creştine,care s'a numit LEGIUNEA ARHANGHELULUI MIHAIL.Ne înţelegând rosturile acestei excepţionale mişcări d-l Sima s'a desprins de ea,a renunţat la spiritul ei pe care probabil nu asimilase,şi,după ce a publicat o carte,de altfel citată în LE MONDE,s'a apucat să facă un partid şi,sperând să ia locul democraţilor corupţi şi compromişi,a început o agitaţie nu mai puţin lipsită de claritate decât cartea sa absurdă dela primul la ultimul rând.Toate aceste nenorociri ale unui om nu au nimic de afacе cu nazismul,iar insuccesul lui în emigranţa românească este mai mult decât notoriu.D-l Sima nu grupează niciun fel de 50% din emigranţa românească;nu are decât o mână de oameni convinşi că

"şeful"va veni la putere.- sau chiar neconvinşi că"şeful"va veni la putere, dar absolut incapabili să judece vreo situaţie pe socoteala lor.Cea mai mare parte din emigranţa românească e alcătuită din oameni liberi,ne încadraţi nicăeri,în căutarea noii"formule" pentru ziua de mâine.

d) REZISTENŢA. Contrar celor insinuate în LE MONDE,rezistenţa în România există;e o rezistenţă de masă,şi această masă o alcătueşte ţărănimea. Este un sabotaj general al producţiei,făcut cu sacrificiul sub-alimentării. Acest sabotaj a răsturnat cea mai importantă echipă comunistă din sud-estul Europei,echipă care se credea definitivată:Ana Pauker,Luka şi Teohari Georgescu.Ne putându-se face colectivizarea şi realiza plafonul prevăzut pentru recolte,se provoacă o permanentă nesiguranţă a regimului,care în realitate nu poate convinge pe nimeni de nimic. În ce priveşte pe muncitori,se ştie că aceştia fac mereu greve sau asaltează depozite.Neîncrederea regimului în aceştia e aceeaşi ca şi faţă de ţărani. În aceste condiţii de sabotaj general,care merge de la producţia de grâu la cea de petrol,a cărui extracţie a scăzut până la 1/4 din capacitatea reală,scade importanţa rezistenţei de partizani,denumită din războiul trecut"maquis".

IN CONCLUZIE. Contrar dorinţelor exprimate de ziarul LE MONDE,LUPTA ROMÂNEASCĂ pentru libertate nu numai că nu a încetat,dar s'a adâncit şi clarificat.Românii emigranţei,liberaţi şi de vechii democraţi ai d-lui VIŞOIANU,şi de noii democraţi ai d-lui SIMA,luptă pentru construirea unui curent de opinie morală,naţională şi europeană,în vederea unei drepte aşezări a societăţii de mâine,- iar cei din ţară sabotează în masă şi sistematic toate eforturile sovietice de exploatare,fără să asimileze comunismul.

Cât priveşte ironiile ziarului LE MONDE faţă de Spania,putem spune cu toată siguranţa că,dacă nu biruia în 1940 Spania lui Franco,nu se ştie dacă scribul dela LE MONDE nu se plictisea la această oră pe undeva prin Siberia,sau iarăş nu ştim dacă nu cumva acelaş nu e unul dintre miile şi miile de refugiaţi,care datorită Spaniei lui Franco a scăpat cu viaţă în timpul ocupării Franţei. Dacă micul gazetăraş persiflează ideia de cruciadă a Europei este pentrucă,oricât de incult ar fi,îşi dă seama de greutatea acestui cuvânt şi de semnificaţia lui atât de adecvată vremii noastre.O cruciadă înflăcărează şi distruge ideia de toleranţă faţă de crimele sovietice şi de ceva comerţ cu satrapii de dincolo de cortina de fier.Ar fi păcat să se piardă aşa profit,numai pentru o aşa ideie nazistă,cum ar fi ridicarea Europei creştine împotriva comunismului ateu şi distrugător de oameni.

Gazetăraşul se arată de asemeni a fi"net" împotriva lui Mac-Karthy. Acesta nu vrea altceva decât să cureţe putregaiul provocat de infiltraţia sovietică în Statele Unite ale Americii,datorită căruia a transpirat secretul atomic.Cum scribul dela LE MONDE nu-i funcţionar în administraţia americană,iacă ne întrebăm şi noi de ce se supără pe Mac-Karthy? Singura explicaţie posibilă nu este decât aceasta:autorul articolului discutat se teme ca nu cumva şi Europa să nu intre într'un proces de însănătoşire,şi astfel să piardă"stipendiile" de brav agent al"umanităţii"sovietice.

Dar,nădejdea noastră,a celor cari am iubit şi iubim poporul francez,rămâne fermă că într'o bună zi va elimina din corpul său acest puroi.Nici Franţa,nici Europa,nici poporul nostru nu pot rămâne la infinit la discreţia acestor"morţi"ai descompunerii civilizaţiei noastre.Chiar dacă d-l HERRIOT va mai fi purtând şi astăzi doliu după Stalin.

P. S. E foarte posibil ca acest articol din LE MONDE să fie rezultatul unei curse în care a căzut vreunul din"berbecii"d-lui Sima,sau el însuş personal,"berbeceşte".Şi anume,stând de vorbă cu ziaristul,să-i fi spus "braşoava"cu 50% de români chiori cari s'ar adăposti sub flamura invizibilului"Front al libertăţii",pentrucă astfel ziaristul să exploateze atât de abil"bomba" şi să-şi bată joc,nu de"berbeci",ci de România,care ar fi atât de năucă să se lase"operată"de micul profesoraş şi de"comica lui bandă"(aşa scria într'o gazetă"nazistă":Professor H.Sima und seine komische Bande).

De altfel,titlul articolului e şi el cu socoteală făcut: LA ROUMANIE A SALZBURG.Adică e vorba de România însăşi,compusă 1/2 din democraţi corupţi şi 1/2 din nazişti,mazete exoflisite.Mai bine nici nu putea fi servit un "bine voitor"din vremea noastră.Un legionar nu spune niciodată o asemenea nerozie,dar un fost legionar,ca d-l Sima şi ai săi,e gata oricând să sacrifice totul.. pentru"Frontul libertăţii".

D. M.

===

Pentru neam, pentru civilizaţia creştină,în slujba lui Dumnezeu, am îndurat umilinţe,am stat în închisori, am semănat pământul ţării cu morminte le camarazilor noştri.(Mihail Polihroniade)

===

tru dânsul,nici măcar atât nu s'a adeverit.Desemnând pe d-l Sima drept factorul care adună jumătate din emigranţa românească,după ce pe cealaltă jumătate o consideră coruptă şi compromisă,autorul articolului vrea să califice această emigraţie neserioasă,şi deci bună de lăsat în pace,pentrucă Românii din ţară,renunţând la rezistenţă,se comunizează prin elementele lor cele mai dinamice: muncitorii.

Menţinem părerea că acest articol nu este scris de un francez,ci de un senegalez sau ceva asemănător,pentrucă o asemenea măsluire a adevărului şi un asemenea dispreţ faţă de România nu caracterizează poporul francez.Iar în ce priveşte marea gazetă LE MONDE,suntem lămuriţi ce funcţie îndeplineşte: demoralizarea poporului francez,derutarea opiniilor,cu ţelul unei colaborări,pe preţul Europei Orientale,cu Sovietele.Aceasta este faţa colaboraţionismului de azi,LE MONDE fi e organul principal,mai important decât L'HUMANITÉ,iar cei cari scriu acolo îşi iau cu aroganţă titlul de Europeni.

Să continuăm cu descoperirea mizeriei.Vorbind despre încetarea rezistenţei din România,articolul adaugă că există totuş sabotaje individuale, executate după tipicul clasic al acestor operaţii,organizat după un anumit sistem.Cu alte cuvinte,vrea să spună că România a renunţat la rezistenţă, dar agenţii din afară întreţin acte izolate de terorism.Repetăm,articolul e foarte bine făcut,e vorba incontestabil de un reporter bine instruit în materie de cripto-comunism;el nu face decât să spună în aşa fel lucrurile, încât cititorul francez să fie obligat a trage anumite concluzii.Felul de a scrie al ziarului LE MONDE e caracteristic: în loc să spună,de pildă,pe prima pagină din acelaş număr al gazetei:"Sovietele au doborît un avion american",compun următorul titlu mare,în locul cel mai important al paginei "Moscova acuză un bombardier american de a fi violat spaţiul rusesc şi de a fi atacat avioanele de vânătoare care îi cereau să se îndepărteze". Dacă Franţa nu se află în război cu Statele Unite,ziarul LE MONDE da.El face aceste lucruri în numele"Franţei" şi al"Europei".In realitate,deşi lasă a se înţelege că ar fi un ziar de"Cabinete",este o biată foaie de propagandă a senegalezilor neo-sovietici.Despre România,nu credem că au dreptul să spună ceva aceştia.România aparţine Europei,face corp cu soarta ei,şi dacă semnătorul articolului de la LE MONDE se face a nu şti de ce e vorba,îl voi lămuri pe scurt.

a) EMIGRANŢA ROMÂNEASCĂ. Democraţii din emigranţa românească,înainte de a fi corupţi sau compromişi,sunt victime ale idealismului democratic,pe care nu credem că îl au cei de la LE MONDE,care"democraticamente" oferă sclavagiului perpetuu 120.000.000 de europeni.Dacă aceşti democraţi sunt corupţi şi compromişi,ei nu fac să fie altfel decât democraţia europeană de azi,coruptă,compromisă,neputincioasă şi vânzătoare.Emigranţa românească fiind bine lămurită asupra acestora,i-a părăsit lăsându-i să-şi ispăşească păcatele cum se vor pricepe.

b) NAZISMUL. România nu a fost niciodată nazistă,nici anexă nazistă, nici ocupată de nazism.Naţionalismul românesc a existat,şi a fost naţionalism românesc.Naţionalismul vine de la naţiune,şi poporul român a luptat să fie o naţiune,- aşa cum şi Franţa,a cărei istorie cei de la LE MONDE o ignoră,pentrucă nu le aparţine,a luptat să fie o naţiune,şi astfel a putut vorbi în favoarea"drepturilor omului".Pe baza acestor drepturi,recunoscute de marea revoluţie franceză,România s'a constituit ca naţiune,fiind pentru aceasta"naţionalistă".România nu a invadat niciodată Franţa,după cum n'a invadat nicio ţară din lume după ce veacuri a luptat cu toate invaziile.

Datorită României şi altor popoare din această zonă,ţările din vestul Europei au făcut cultură şi civilizaţie la adăpost.Niciuna din aceste ţări nu are dreptul să reproşeze României că a fost naţionalistă şi să-i aplice titluri care nu i se potrivesc,- cu atât mai puţin un ziar care minează moralul marelui popor francez.

c) NAZIŞTII. Trecând dela general la particular,lămurim că nazişti români nu există.Nici măcar d-l Sima nu este un nazist,ci este un fost membru al marei mişcări naţionaliste româneşti-creştine,care s'a numit LEGIUNEA ARHANGHELULUI MIHAIL.Ne înţelegând rosturile acestei excepţionale mişcări d-l Sima s'a desprins de ea,a renunţat la spiritul ei pe care probabil nu asimilase,şi,după ce a publicat o carte,de altfel citată în LE MONDE,s'a apucat să facă un partid şi,sperând să ia locul democraţilor corupţi şi compromişi,a început o agitaţie nu mai puţin lipsită de claritate decât cartea să absurdă,dela primul la ultimul rând.Toate aceste nenorociri ale unui om nu au nimic de aface cu nazismul,iar insuccesul lui în emigranţa românească este mai mult decât notoriu.D-l Sima nu grupează niciun fel de 50% din emigranţa românească;nu are decât o mână de oameni convinşi să

INTR'O CHESTIUNE DE POLITICĂ EXTERNĂ

In anul 1936 afirmase Corneliu Codreanu că în mai puţin de 48 de ore dela preluarea puterii în Stat el va face ca România să aibă o alianţă cu Roma şi Berlinul. Declaraţia aceasta, care îşi avea în acea vreme tâlcul ei, pare a îngreuia astăzi mai mult decât ideologia legionară cunoscută fals în lume, apropierea de democraţiile vestice a unei mişcări politice de mari adâncimi; a unei mişcări care, prin spiritul ei de jertfă permanentă -cu sens creştin- nu poate fi nici azi egalată de niciun partid politic românesc, sau străin - cu aceeaşi bază ideologică.

Aceste declaraţii de politică externă nu trebuesc, evident, interpretate literal: chiar în 48 de ore nu se puteau pune pe picioare două tratate de alianţă. Această afirmaţie categorică nu trebue răstălmăcită. Căci dacă ea marca doar un moment tactic (este de menţionat că tocmai atunci Titulescu pleda pentru reluarea relaţiilor diplomatice cu Rusia Sovietică), nu este mai puţin adevărat că simpatiile Mişcării Legionare mergeau cu puterile Axei. Simpatiile acestea năşteau nu numai din lupta comună împotriva comunismului (şi -în cazul Germaniei- împotriva judaismului, care pe acea vreme, cel puţin la noi în România, era în slujba comunismului), ci şi din serioase interese economice. Incă din 1933 revista AXA documenta avantajiile pe care le-am fi avut, dacă comerţul nostru extern ar fi fost desvoltat în acest sens. Nu insist. Viaţa şi fapta lui Corneliu Codreanu dovedesc, peste orice declaraţie politică, un singur lucru: grija lui permanentă pentru transfigurarea României. Nu mărirea României: declarase, doar, în atâtea rânduri că România nu are nicio revendicare teritorială. Era împotriva imperialismelor. Lupta lui se chema însănătoşirea sufletului românesc, subt ocrotirea Crucii; dela care însănătoşire a sufletului avea să vie înfăptuirea dreptăţii sociale, nesocotită atâta amar de vreme în ţara românească. Aceasta era grija Căpitanului. Acesta era şi testamentul lui Moţa: o ţară frumoasă ca soarele şi puternică şi temătoare de Dumnezeu.

Intrebarea este: putea Căpitanul să-şi ajungă ţelul, mergând calea lui Mussolini şi Hitler? Până la o vreme, fără îndoială. Ca revoluţii naţionale, fascismul şi naţional-socialismul se bucurau de simpatiile legionare. Dar dacă alipirea Austriei a fost salutată de Căpitan ca un act de dreptate pentru poporul german, nu tot aşa ar fi privit el instalarea unui protector la Praga, sau ocuparea Poloniei. Dragostea lui pentru libertatea popoarelor şi atitudinea lui potrivnică oricărei tendinţe imperialiste s'ar fi arătat. Sdrobirea Franţei şi campania din Rusia, cu planul de colonizare germană a Ucrainei (planuri gata în 1941), l-ar fi umplut de îngrijorare pentru viitorul ţării şi al neamului românesc. Ce ar fi făcut Corneliu Codreanu într'o astfel de situaţie? Nu ştim. Ce ştim însă e că el n'ar fi fost, pentru nimic în lume, un Quisling al neamului românesc.

Pentru înţelegerea atitudinii pe care ar fi avut-o, în acest caz, Căpitanul, amintim unele fapte mai puţin cunoscute:

1. Intre 1936-38 Legiunea a avut legături strânse cu Legaţia Poloniei din Bucureşti. Echipe de legionari au fost invitate în Polonia şi primite de autorităţi.
2. Până în Septembrie 1940 între Mişcarea Legionară şi Legaţiile germană şi italiană din Bucureşti nu au existat legături de niciun fel.
3. Minoritatea germană din România -chiar şi cea naţional-socialistă- n'a avut niciun fel de relaţii cu sediul din strada Gutenberg.
4. Legăturile Mişcării Legionare cu Legaţia Spaniei la Bucureşti se înfiripează numai după căderea lui Moţa şi Marin pe frontul de luptă împotriva duşmanilor Crucii. (O legătură de acest fel, cu o Legaţie germană anti-creştină ar fi fost greu de realizat).
5. La procesul din 1938, Căpitanul a declarat că a refuzat să meargă la congresul naţional-socialist din Nürnberg, deşi fusese invitat, pentrucă nu-i convenea pentru neamul său poziţia minoră în care s'ar fi aflat în faţa lui Hitler.

Care ar fi fost politica externă a Mişcării Legionare, dacă vremile răsturnărilor l-ar fi aflat pe Corneliu Codreanu la conducerea României? Un lucru poate fi afirmat cu certitudine: ar fi fost aceea care -indiferent de jertfe- ar fi slujit cu adevărat interesele României: pentru a cărei înălţare s'a născut Mişcarea Legionară.

T. B.

Un popor poate fi sfărâmat în bucăţi de violenţa vremurilor când corpul său şi veşmintele sale în imperii străine - dar sufletul rămânând viu, cu literatura, armoniile sale, limba, proverbele şi religiunea sa, atunci sufletul său se întrupează iarăşi, renaşte şi creşte în timp nou, spre gloria şi mirarea veacurilor. ([illegible])

C A L E N D A R L I T E R A R

Sept.(1844): Se întrerup însemnările de călătorie -"Peregrinul transilvan"-după titlul mai scurt dat de Iorga- ale lui Ion Codru-Drăgușanu.

Sept.(1852): Vasile Alecsandri pleacă din nou, pentru motive de sănătate în"statutile Europei" prin Viena, ajunge la Paris, unde-și tipărește primul volum de poesii originale:"Doine și lăcrămioare", De Soye et Bouchet, 1853.

Sept.(1855): Data poeziei lui Odobescu"Intoarcerea în țară pe Dunăre". Autorul venea dela Paris și-și exprimă în versuri regretul că-i lipsește"un glas tare sunător" să cânte frumusețile și viitorul falnic al României.

Sept.(1860): Apare la Iași"Ateneul Român"revistă septemanară, literară și scientifică redesă de mai mulți profesori ai scoleloru publice din Moldova în frunte cu V.A.Urechia.

Sept.(1860): Domnitorul Cuza face o vizită de curtoazie Sultanului.

Sept.(1868): La 80 de ani Gh.Asachi, în ciuda rămânerii în urmă față de ideile noi, e onorat cu o recompensă națională.

Sept.(1884): Eminescu, întors dela Viena și Creangă se întâlnesc din nou la Iași, dar tovărășia de astă dată nu mai are farmecul din trecut.

Sept.(1900): Criticul Al.Bogdan-Pitești în revista"Ileana", subliniază marea valoare artistică a picturii lui Ștefan Luchian.

Sept.(1935): Începe la Cluj construirea căminului"Ardealul tânăr legionar"din inițiativa d-rului Ion Banea.

1 Sept.(1872): Eminescu citește la Junimea nuvela"Sărmanul Dionis".

1 Sept.(1874): Eminescu e numit director al Bibliotecii centrale din Iași, în locul lui Samson Bodnărescu.

1 Sept.(1877): După abia 5 numere e suprimată"Națiunea română a lui Caragiale și Fr.Dame, fiindcă a dat știrea prematură a căderii Plevnei. Scriitorul va povesti cu mult haz întâmplarea în"Momente".

1 Sept.(1906): Iese, la Cleveland ziarul"America". Fondator, pr.Moise Bale[illegible]

2 Sept.(1629): Gabor Bethlen cere patriarhului din C-pol să îngăduie ca Românii din Ardeal -în mare decădere încât nu mai erau în stare nici să citească, iar legea creștină se"strica"din zi în zi- să primească unele puncte ale calvinismului, iar mitropolitul Ghenadie"să închidă ochii și urechile". Ciril Lucaris răspunde demn că nu poate săvârși pe față sau în ascuns asemenea deșerțiune-un păcat pe care nu i l-ar putea șterge toate chinurile pământului"mai ales că înainte de a face una ca asta, ar trebui ruptă legătura de sânge și de simțiri între Românii din țara Transilvaniei și locuitorii Țării Muntenești și ai Moldovei.

3 Sept.(1640): Moare,"după amiază la patru ceasuri".mitropolitul Ghenadie. Superintendentul calvin Ștefan Geley scrie a doua zi prințului Rakoczy o serie de condiții care să fie citite în fața protopopilor români din toate părțile"să le dai poruncă că cine nu le va respecta va fi redus la starea de țăran".Dar nici această samavolnică încercare de calvinizare a Românilor din Transilvania n'a avut succes:fibra ortodoxă a rezistat bine.

4 Sept.(1847): Se naște la Ilișești(Suceava) Simion Florea Marian.

4,5 și 6 Sept.(1920): Primul congres al studenților din România întregită, la Cluj. Evreii sunt eliminați din organizațiile studențești.

5 Sept.(1858): Se naște la Plegești pe valea Simililor(Tutova) Al.Vlahuță. Părinții erau țărani mijlocii, cu familie grea:7 băeți și o fată. Se vor retrage la mănăstire amândoi sub numele de Nectarie și Elisabeta.

5 Sept.(1936): Jandarmii democrației românești aruncă osemintele ostașilor căzuți pentru făurirea României Mari strânse de legionari de prin văile Carpaților în tabăra dela Susai(Predeal).

6 Sept.(1450): Bogdan Vodă tatăl lui Ștefan cel Mare birue în codrul Crasnei pe Poloni, cari voiau să repună pe tron pe pretendentul Alexandrel.

6 Sept.(1817): Se naște Mihail Kogălniceanu fiu al vornicului Ilie.

6 Sept.(1819): Se naște Nicolae Filimon, fiu al preotului Mihai, autor în 1863 al romanului"Ciocoii vechi și noi sau ce naște din pisică șoareci mănâncă". A fost cântăreț și econom la biserica Enei, flautist în orhestra teatrului de operă italian, cronicar teatral și muzical, secretar al comisiunii documentare pentru strângerea antichităților românești și mai ales tovarăș de petrecere cu Anton Pann.

6 Sept.(1848): Arderea Regulamentului Organic la București.

6 Sept.(1869): In"Reforma" A.Pulimon dă seamă de conferința ținută de foarte tânărul Maiorescu, în trecere prin București, cu titlul"Socialism și comunism", ambele"vătămătoare și irealizabile în practică";oratorul exaltă în schimb"ideea cea măreață și umană a liberalismului.

8 Sept.(1866): Se naște în satul grănicceresc Hordou(Năsăud), dintr'o familie în care erau carete cu dăscăli și popi" Gheorghe Coșbuc.

9 Sept.(1871): Nicolae Kretzulescu e ales membru la Academia Română.

10 Sept.(1471): Ștefan cel Mare cumpără Bălăbănești cu 120 de zloți tătărești și-i închină mănăstirii Putna.

10 Sept.(1870): Alexandru Odobescu, Petre Poenaru şi episcopul Melchise-
dec Ştefănescu sunt aleşi membri ai Academiei Române.
13 Sept.(1877): B.P.Hasdeu e ales membru la Academia Română.
13 Sept.(1899): Naşterea lui Corneliu Zelea Codreanu.
13 Sept.(1911): Apare la Iaşi revista bilunară "Versuri", devenită "Versuri
şi proză", sub conducerea, succesiv, a lui I.M.Raşcu şi Hidalgo.
15 Sept.(1466): Ştefan cel Mare cumpără dela Stan Babici satul Vicovul
de Sus, cu 200 de zloţi tătăreşti, şi-l dăruieşte mănăstirii Putna.
15 Sept.(1871): D.A.Sturza e ales membru la Academia Română.
15 Sept.(1871): Odobescu redactează în "latineasca de cuine" lista de bu-
cate umoristică "Prandiulu academicu", care a făcut să râdă de aberaţiile lui
Laurian şi Massim, autorii Dicţionarului academic, mai multe generaţii.
16 Sept.(1868): Kogălniceanu şi Papiu Ilarian, membri ai Acad.Române.
16 Sept.-4 Oct.(1935): Legionarii au construit 6 diguri, ca să împiedice
revărsarea apelor Oltului la mănăstirea Mamu (Vâlcea).
17 Sept.(1685): Miron Costin primeşte dela fratele Velişco o scrisoare,
în care i se transmite dorinţa seraskerului Soliman Paşa de a-l şti pe în-
văţatul boer în Moldova, la curtea noului Domn Constantin Cantemir. Abia după
două luni însă cronicarul e lăsat de regele Poloniei să revină în ţară.
17 Sept.(1823): Moare în satul natal, la Avrig, Gheorghe Lazăr. Simţindu-şi
sfârşitul aproape, pleacă din Bucureşti: în picioare, în căruţa care-l duce
spre Transilvania, binecuvântează ţara.
17 Sept.(1888): Se stinge de tuberculoză fiica unică a lui Hasdeu, Iulia,
copil precoce, autoare de frumoase versuri franceze.
19 Sept.(1882): Se naşte, la Cenade, Ion Agârbiceanu, fiu de pădurar; fami-
lia era de fel din Agârbici (Boariu). Înainte de studii, a păscut oile.
19 Sept.(1884): Referindu-se la "Scrisoarea pierdută", Caragiale trimite
lui Maiorescu un bilet: "Piesa este gata toată. Când poftiţi să săvârşim bo-
tezul după datorie?".
20 Sept.(1479): Ştefan cedează mitropoliei Moldovei satele Vereşcecani
şi Ungureni, primind în schimb Vicovul de Jos, spre a-l dărui Putnei.
22 Sept.(1742): Mănăstirea Humorului cumpără jumătate satul Comăneşti.
23 Sept.(1632): Varlaam e hirotonisit mitropolit al Moldovei; îşi va câş-
tiga atâta meritată faimă, încât va fi propus printre cei 3 candidaţi la
scaunul vacant al Patriarhiei din C-pol. Predica, cu prilejul hirotonisirii,
o ţine marele dascăl grec dela curtea lui Vasile Lupu, Meletie Sirigul.
23 Sept.(1854): Titlul unei lucrări satirice, în versuri şi ritm popular,
a lui Heliade Rădulescu, care dă vieţii politice "un aspect de sabat infernal,
cu o cruditate verbală unică în acel ceas" (Călinescu): "O festă în comemora-
ţia dillei de 23 Sept.1854, sau Cobza lui Marinică, opera seria in doe parti,
tralala, trala, trala, adio etcetera, Beciu, in K.-K. tipografie".
24 Sept.(1866): Apare la Iasi ziarul conservator "Constituţiunea", unde
scrie, alături de Iancu Beldiman, Gh Mârzescu, beizadelele Const. şi Grigore
Suţu, V.Pogor, Al.C.Mavrocordat, un anume diacon Ion Creangă, cu observaţii a-
supra slabei organizări a învăţăturii elementare la noi.
25 Sept.(1525): Aici, cu moartea lui Petru, fiul lui Bogdan cel Orb, se în-
cheie versiunea letopiseţului început la curtea lui Ştefan cel Mare, pe care
îl va continua Macarie, din ordinul lui Petru Rareş, despărţind copia de par-
tea personală prin cuvintele: "Cele de până aici le-au adunat şi cu meşteşug
le-au întocmit şi ni le-au lăsat nouă, copiilor lor, spre scumpă moştenire,
scriitorii dinainte de noi; nu ştim cine anume, se vede însă oameni iubitori
de Dumnezeu".
25 Sept.(1861): Se naşte Panait Stanciof, în satul care i-a dat numele a-
doptiv: Cerna. Mama era, se crede, româncă; tatăl, învăţător bulgar, naţionalist.
27 Sept.(1559): Sfinţirea mănăstirii Slatina, ctitorie a lui Lăpuşneanu.
27 Sept.(1921): Moartea lui Petre Grădişteanu.
28 Sept.(1909): Moartea lui Grigore G.Tocilescu.
28 Sept.(1918): Ion Barbu publică prima sa poezie "Fiinţa", în "Literato-
rul" lui Macedonsky.
Eminescu e angajat ca sufleur al doilea şi copist la
29 Sept.(1868): Teatrul Naţional din Bucureşti, unde joacă şi rolul ciobanului din "Răzvan
şi Vidra". Plecat în vara următoare în turneu prin Moldova, căminarul Emino-
vici pune mâna pe "tâlhar" la Cernăuţi şi-l închide la Ipoteşti.
29 Sept.(1935): Corneliu Codreanu înfiinţează corpul legionar.

===

După cum frunza are două feţe: una strălucită spre soare, alta mai întu-
necată, întoarsă spre pământ (această însemnată, fiindcă prin ea respiră şi
se hrăneşte planta) tot astfel viaţa omenirii are două aspecte: unul telu-
ric - civilizaţia, adică tehnica materială; altul ceresc - cultura, sau suma tu-
turor produselor sufleteşti, prin care omul caută să intre în echilibru cu
restul creaţiunii. Amândouă sunt inseparabile şi simultane (nu succesive, cum
pretinde morfologia istorică a lui Spengler). S.Mehedinţi.

===

DOMNULUI ION MÂNZATU *)

Nu ne aşteptam chiar dela Dv să ne iubiţi atât de crunt; între noi fie vorba, vă consideram "de-al nostru". Când spun "de-al nostru", nu înţeleg fost la Miercurea Ciuc, ci neintelectual. Iar asta reiese atât de limpede din mărturisirea auto-portretului: "Eu aparţin acelei categorii de oameni cari dău impresia că ştiu totul, nu ştiu aproape nimic". Dacă această frază nu ascunde o falsă modestie, atunci competenţa Dv de-a da sfaturi şi mai ales "invitaţii la bun simţ", este nulă, pentru simplul fapt că nu ştiţi aproape nimic.

O, desigur, nu chiar aproape nimic, căci "Frumoasa mea cu ochii verzi" şi Gâgă zglobiul v'au săltat din rândul muritorilor de rând; dar, când pansurile Dv se aventurează în "cugetaţiuni" politice, ne daţi ocazia să confundăm eroul de mai sus cu autorul. Mă refer la articolul apărut în "Vestitorii" din Aprilie 1953.

Adică nouă desculţilor nu ni se permite să ne întrebăm de ce am rămas mereu desculţi? Căci, desbrăcată de bombasticile definiţiuni, politica, aceasta este. Cum însă - după Dv - ea fiind un apanagiu exclusiv al intelectualilor, noi n'avem decât să ne purtăm la infinit tălpile goale. Atât că noi neintelectualii - oamenii de rând - avem destul bun simţ să facem deosebirea între ventrilogi şi intelectualii de omenie. Calitatea de intelectual - cea mai relativă de altfel - dacă este însuşită de un suflet meschin şi hrăpăreţ, îşi pierde orice valoare. Nu dintr'o lipsă de intelectuali în conducerea politicii româneşti am ajuns acolo unde ştiţi prea bine că eram, şi nu contra acestei lipse s'a ridicat generaţia dela 1922. Iar voi, epigonii, nu găsiţi altceva mai bun de făcut decât să vărsaţi lacrimi pe mormântul unei burghezii corupte (vezi "Vestitorii" de prin 1949), şi să descoperiţi pericolul iminent al amestecării oamenilor de rând în politică.

Întrucât îi este necesar unui ţăran să fi citit "Critica raţiunii pure" sau să fie la curent cu antagonismul dintre Nietzsche şi Pascal, ca să-şi dea seama că impozitele sunt prea mari, că produsele lui sunt atât de depreciate, că trebue să-şi strângă mereu cureaua sub povara unor legi nedrepte? Şi ce abstracţiuni intelectuale trebue să frământe creerul unui muncitor, pentru a constata că salariul nu-i ajunge să-şi hrănească familia, că, fiind eminenţi la şcoala primară, copiii lui nu pot merge mai departe din lipsuri materiale, în timp ce atâtea odrasle degenerate - des fils à papa - îşi plătesc examenele, cumpărând o diplomă care le dă dreptul să fie intelectuali şi mai ales să facă politică? "Când s'au petrecut acestea la o mie patru sute?".

După înlocuirea steagului roşu cu tricolorul naţional pe poarta atelierelor din Nicolina, Corneliu Codreanu iese însoţit de muncitorul Pancu şi de meseriaşul Mărgărint - "Ne aşteptam dintr'un moment în altul la ţiuirea unui glonţ". Într'un moment atât de hotărîtor pentru viaţa lui şi a Neamului Românesc, Corneliu Codreanu era însoţit de oameni de rând. Desigur, aceasta nu era politică - veţi zice după profunde şi zglobii cugetaţiuni. Eu cred că tot politică era, însă de o nuanţă care scapă acelei tagme de intelectuali cari luau contact cu muncitorii, cu ţăranii, cu oamenii de rând, doar în perioadele electorale, sau în sărele cătite la Capşa ori Continental. Cât de ridicul apare certificatul de bună purtare ba chiar de jertfe şi privaţiuni, dat negustorilor din Dealul Mitropoliei!

Era'n vara anului 1937 - în cazanul acela de mizerie şi scrâşniri de dinţi care se numeşte Valea Jiului. "A sosit la Petroşani camaradul Mânzatu, trimis special de Căpitan să ne înveţe Imnul Muncitorilor" - ne spune şeful de cuib. Vă mai aduceţi aminte D-le Mânzatu, cu câtă dragoste v'au înconjurat cele câteva sute de muncitori din Valea Jiului? Vă mai aduceţi aminte când ne povesteaţi că'n forma primă poetul Radu Gyr scrisese "Străinii pâinea ne-au furat", iar la sugestia Căpitanului a fost înlocuit cu "Tiranii pâinea ne-au luat", pentrucă - ne spuneaţi Dv - Căpitanul e de părere că nu numai străinii, ci şi Tătărescu şi Mihalache ne-au luat pâinea. Deci rostul "statelor de serviciu" şi al "jertfelor morale şi materiale" consta în a ne lua pâinea? Allons, monsieur Manzzatti - care vreţi neapărat să'ndrăgim Parisul şi să uităm Mioriţa - Împrospătaţi-vă memoria, şi mai ales inima, şi veţi vedea că [illegible] de rând din fabrici Bârlad sau Gura Humorului sunt de altă părere. Nimic nu vă mai înduioşează pe Dv din trecutul apropiat afară de faptul că doctorul Minovici era primar la Bonceasa? "Din zgură de furnale şi cazane flămânzi ne ridicăm şi noi" a [illegible] aceeaşi urmă în repertoriul [illegible] poziţiilor Dv ca "fata cu tâmbar de vopsea"? "Pentru dreptatea noastră legionară şi pentru întregul neam român" au devenit cuvinte goale, lipsite de

---

*) Tribuna Liberă - Autorul ne roagă să arătăm că a trimis un text identic, cum se cuvenea, şi la "Vestitorii" unde a [illegible] articolul d-lui Mânzatu.

melodie şi conţinut,pe care Radu Gyr le-a dus cu el în mormânt? De ce vă indispune în aşa măsură faptul că nu toţi refugiaţii descind din puţinele palate şi moşii,şi c'au îndrăsnit să plece şi oameni de rând din Slobozia sau Roşiori? Ce vă împinge să insultaţi tocmai acea categorie de refugiaţi cari n'o merită de loc,şi să treceţi cu vederea paraziţii,gagiurii de la New York şi de aiurea? Refugiaţii de rând de pe întregul mapamond îşi câştigă pâinea cu multă trudă şi nu trăiesc din fonduri,subsidii,solde şi scufundări de vapoare"asigurate".

Iar pentrucă veni vorba de trambulină,ea există pentru ei acolo acasă în acceptarea cârdăşiei cu Ana & C°. Ei nu au plecat pentrucă şi-au pierdut palatul,moşia sau sinecura în consiliile de administraţie,ci pentrucă conştiinţa lor nu se împăca cu noua dialectică fără Dumnezeu. Intre cei 50 de aspiranţi la primi miniştri nu veţi găsi niciunul din categoria zisă a "oamenilor de rând",ci cel puţin vor fi învăţat dela acest Apus -la care cu o căldură exagerată ne trimiteţi- că va trebui să se ţină seama de reprezentarea proporţională în organismul de fabricat legi,chiar de va avea loc tot în Dealul Mitropoliei; că reprezentant în Cameră,al cultivatorilor de grâu sau muncitorilor din petrol,nu mai poate fi un medic din Capitală, chiar dacă e o somitate şi chiar dacă are"state de serviciu în cadrul partidului". Intre"ploşniţe,păduchi sau praful care te orbea pe drumurile ţării", şi"jertfele morale şi materiale"ale deputaţilor şi senatorilor din"România de ieri",logica Dv romanţată nu reuşeşte să facă nici un fel de legătură? Apusul acesta -atât de iubit de Dv- vă cam răstoarnă teoria intelectualului "aspirant legitim în politică".Cercetaţi -dacă timpul vă permite între o romanţă şi alta- istoria partidelor politice dela primul război încoace din Statele Unite şi din"protectoarea"Anglie.Veţi avea unele surprize.

"Lăsarăm noi Măcinul pentru porcăria de Paris"; "Unde sunt domnule merele noastre creţeşti"; "Să vie Dinu să le ardă viu şi natural": Oricum, D-le Mânzatu,e prea mare îndrăzneala de a numi"categorie repugnantă"pe acei Români cari rostesc astfel de fraze,scumpe aş putea spune.Când nostalgia după merele creţeşti,după Leonard,sau după"fleica bâzâită de muşte" nu va mai exista(cu toate că cititorii cărţii"Iţi mai aduci aminte,Doamnă"îşi mai aduc aminte că existau şi altfel de fleici şi"Pui de aur",precum şi lăutari pe cari nu-i băteai şi-ţi cântau dumnezeeşte),nu vor mai fi nici Români"apuseni",D-le Mânzatu,ci o categorie de gârboviţi la trup şi suflet,cari au uitat gustul merelor creţeşti în favoarea chewing-gomm-ului.Şi atunci abia de vor mai exista şi Români"orientali".

Vedeţi,D-le Mânzatu,cel ce vă scrie aceste rânduri nu e de vină că n'a uitat primele note(vă amintiţi,ne spuneaţi că se cântă majestos):"In tru-dă ne-am zbă-tut şi'n u-mi-lin-ţă",iar sensul acestei maiestăţi pentru noi era echivalentul suferinţelor,precum şi credinţa că într'adevăr"s'aprind pe umeri aurori".Sumbre aurori ne vestesc"Vestitorii"prin condeiul Dv şi al câtorva burghez-oizi dela Madrid.Vă doresc totuş ca eclipsa să fie parţială şi de scurtă durată,oprind înhăitarea cu acei cari,prin acţiunile lor de cruntă duşmănie faţă de anumite legi,s'au situat definitiv în categoria; irecuperabili.

Petre Gheorgheoni - refugiat de rând

L A C U L E S de St.O.Iosif

E ziua Crucii azi - zi sfântă!
E chef şi chiot prin podgorii,
Ici mustu'n cadă se frământă,
Ici trec glumind culegătorii:
Românii toţi cu voie bună
Cinstesc o datină străbună..

Sub nucul secular e hora,
Bătrâni,flăcăi,neveste,fete.
Străluce'n ochii tuturora
Văpaia veseliei bete -
Şi râd şi se'nvârtesc şi saltă
Invălmăşiţi toţi laolaltă!

Dar ce-i acolo? Ce minune?
Ce fug femeile şi ţipă? -
Incepe lumea să s'adune
Din toate părţile'ntr'o clipă,
Aleargă ca la urs,grămadă,
Se'ndeasă,se'mbrâncesc să vadă..

Un satir mic,încins cu viţă,
S'a prins în horă fără veste,
Şi behăind ca o căpriţă,
Dă spaima'n fete şi'n neveste,
Dar pân'să-l ia de scurt poporul
A şters-o grabnic drăcuşorul..

Aieve-a fost ori numai şagă?
Intreabă toţi şi'ntreabă zarea
Bătrânii doar îşi râd în barbă
Nu-i prinde-aşa uşor mirarea!
Ci mai vârtos la chef se'ndeamnă:
"Copii! belşug şi spor înseamnă!"

Nu dreptul public,ci păstrarea naţionalităţii noastre e lucrul de căpetenie pentru noi.- şi-ar fi mai bine să nu alegem deputaţi decât să piară naţia românească!(Eminescu)

22 SEPTEMBRIE 1939 LA CHIŞINĂU

Se împlinesc 14 ani de când călăii românismului au secerat atâţia şi atâţia fii adevăraţi ai neamului. In toată ţara s'au întâmplat scene îngrozitoare. La cele întâmplate la Chişinău am fost martor ocular.

Eram pe atunci elev în cl. VII-a de liceu. Vineri 22 Septembrie, orele 7.15 dimineaţa, mă găseam în staţia de tramvai din str. Carol I colţ cu Alexandru cel Bun, de unde urma să iau "corespondenţă" spre liceu. Cum aşteptam tramvaiul, în faţa mea se opreşte o căruţă trasă de doi cai mici, încărcată cu paie, pe care stăteau cocoţaţi 4 jandarmi cu baionetele la armă; doi priveau înainte şi doi îndărăt. In urma căruţei venea o grupă întreagă de jandarmi cu armele pe umăr, comandaţi de un sublocotenent negru ca tăciunele. Imediat ce s'a oprit căruţa, cei din ea au sărit jos şi, dând armele celui ce mâna caii, au luat o placardă ce era deasupra pe paie şi cu două cuie au pironit-o de un copac din grădina Catedralei; pe ea se putea citi dela sute de metri: "Aceasta va fi de azi înainte soarta asasinilor şi trădătorilor de ţară". Grupa de jandarmi ajunsă a luat poziţie în flanc câte unul formând un colţ Alexandru cel Bun cu Carol I. Cei ce au pus placarda s'au urcat în căruţă şi au început a da paiele la o parte, paie văpsite de sânge omenesc. Toată lumea aflătoare acolo a încremenit; parcă văd pe "puştiul" ce fugea cu un coş de două ori mai mare ca el strigând "covrigi proaspeţi", cum s'a oprit pe loc amuţit când jandarmii, răscolind în paie, au apărut cu două picioare de om în mână, făcându-le vânt peste loitrarul căruţei; după care a apărut un întreg corp omenesc ce, în cădere, a căzut cu capul de colţul trotuarului ascuţit. Din rănile de pe faţă ieşea încă un abur în dimineaţa răcoroasă de Septembrie. Alt jandarm l-a apucat de picioare şi l-a târît în faţa placardei. Apoi au mai scos încă două corpuri de sub paie. Nimeni din cei prezenţi n'avea curajul să întrebe cine sunt şi pentru ce se face aceasta. Corpul îmbrăcat în uniformă kaki şi cu pieptul plin de decoraţii stropite de sânge a stârnit mare curiozitate.

O femeie în vârstă întreabă pe studentul teolog Pârvan de lângă mine: "Spune, maică, ce-i cu aceşti oameni împuşcaţi în cap? nu sunt cumva polonezi omorîţi de nemţi?" Un domn, fără să mai aştepte răspunsul lui Pârvan: "Nu cucoană, nu sunt polonezi, sunt Români; cel din margine e d-l colonel Diaconescu, şeful nostru dela cămin". Uitându-mă mai bine, omul în haină kaki fără epoleţi avea un picior de lemn, pălărie neagră şi câteva decoraţii. "Cel din mijloc e d-l director Sergiu Florescu dela "România creştină"; pe al treilea nu-l cunosc". Atunci, puţin încurajat, am răspuns eu: "Este un consătean de al meu, Ion Palamarciu, croitor, îl cunosc după pantofii de casă ce-i are în picioare". Imediat un glas din spate ne-a întrerupt discuţia: "Nu vă vedeţi de treabă? vreţi să fiţi şi voi lângă ei!" Lăcrămile m'au înăbuşit şi pe mine şi pe cei de lângă mine şi a trebuit să ne împrăştiem, căci apăruseră toţi comisarii din Chişinău, şi pe oricine-l vedeau că lăcrămează îl şi "agăţau".

Cu ce erau vinovaţi colonelul Diaconescu (şeful I.O.V. din Basarabia), Sergiu Florescu şi Ion Palamarciu cât şi restul de studenţi dela Facultăţile de Agronomie şi Teologie împuşcaţi în masă şi îngropaţi pe dealul Roşcani? Era col. Diaconescu un trădător, pentrucă-şi vărsase sângele pe frontul dela Mărăşeşti? Şi cine-l declara asasin şi trădător de ţară? tocmai eroul ce dezertase de pe acel front şi plecase să-şi petreacă viaţa în desfrâu?

Tot Chişinăul era prezent şi lăcrăma la picioarele celor ucişi de vânzătorii neamului în frunte cu femeia cu coamă roşie dela Palat şi cu paranoicul ce-o asculta şi făcea voia talmudului de a curge cât mai mult sânge de "goi"; numai cei cu nasul coroiat şi buze groase se plimbau în haine de sărbătoare şi cântau: "Regele coboară printre noi / Să ne dea avânturi de eroi; / Noi jurăm potop de foc şi lavă / Spre-a mări prin secole măreaţa noastră slavă". In timp ce Sergiu Florescu, Palamarciu şi col. Diaconescu (invalid de răsboi, decorat cu "Mihai Viteazul") erau ucişi - aceşti măritori de slave în frunte cu comuniştii Haim Roşca, Abraham Zesteler, Căuşanschi şi fraţii Averbuch erau liberi şi se plimbau peste Nistru ca la ei acasă.

De atunci a început cascada prăbuşirilor neamului nostru, cu sfârtecarea trupului ţării şi vinderea ei apoi totală, la 23 August, de alţi măritori de slave. Am fost vânduţi, dela palatul regal din Bucureşti până la Yalta şi Teheran, - şi acum unii vagabondăm prin cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, iar cei rămaşi la vetre îndură cele mai crunte suferinţe. Dar dacă - atunci când Dumnezeu, pentru mulţimea gropilor legionare, şi a chinurilor întregului popor, se va îndura de ţara noastră - nu vom fi în stare să smulgem definitiv neghina dracului din holda românească, merităm să pierim pe totdeauna!

lexandru Frunză

Ş T I R I

BUCUREŞTI. La 18 Iulie au fost împuşcaţi, în curtea închisorii Jilava, Gavrilă DECEANU, Gheorghe PAŞALĂU şi Gheorghe CRISTOF, condamnaţi de Tribunalul Militar din Bucureşti pentru a fi aruncat în aier, în noaptea revelionului trecut, magazinul de stat "Textila" din Capitală, unde tocmai se ţinuse o adunare comunistă. Au mai fost condamnaţi la închisoare: Bucur DUMITRU, Tudora NEAMŢU, Nina DOMBROVSCHI şi Elena ANDREESCU.

* Se filmează -natural, "cu experienţa artei cinematografice ruse"- "O scrisoare pierdută". Actul I e gata; actele 2 şi 3, pe sfârşite.

& IERUSALIM. La 4 August s'a deschis congresul internaţional de istoria ştiinţelor. Printre participanţi, prof. Petre SERGESCU.

& RIO DE JANEIRO. La 26 Iulie a avut loc, la CASA ROMANĂ, "şezătoarea cântecului popular". D-l ing. D. MIHĂESCU a expus programul de şezători pe timpul Iunie-Dec. 1953. D-na Inge-Maria DIMITRIU a cântat "Du-te dor prin ierburi, fân", "Titiana", "Iese luna dintr'un nor", "Jalea florilor" şi "Ana Lugojana", acompaniată de maestrul LEONARD, care a executat şi un potpouri românesc.

* La 15 August, tot la Casa Română, s'a comemorat războiul întregirii. După conferinţa d-lui Lt. Col. RESSEL, citită de d-l Andrei DUCHIADE, s'a cântat "Pe-al nostru steag". D-l Eugen DIMITRIU a declamat versuri din Goga, etc.

& TORONTO. Pr. N. MOLDOVAN din Farrell/Pa (USA) a slujit şi predicat Duminică 2 August la noua parohie "Sfânta Cruce", lipsită de preot deocamdată. Au venit la slujbă şi alţi Români din Hamilton, Windsor, Montreal.

& MONTREAL. LA PRESSE din 20 Iulie scrie un elogios articol despre România şi despre emigranţa românească locală, strâns unită în jurul bisericii.

& BERLIN. Duminică 8 Februarie s'a sinucis românca Silvia IONESCU, măritată cu un fost subofiţer german din Klein-Winterheim (Mainz), pe care-l cunoscuse în ţară în timpul războiului. A fost îngropată în cimitirul din localitate. Cauza sinuciderii ar fi condiţiile morale insuportabile în care ajunsese.

* Posturile de radio din HAMBURG şi KOLN transmit de câteva ori pe lună muzică românească (Ciocârlia, Hora lui Dinicu, Sabărelul), anunţând-o însă ca muzică ungurească ori ţigănească. Semnalăm cazul, în speranţa că se va găsi un compatriot refugiat în Germania, care să intervină pentru curmarea falsului.

* DONAUSCHWABISCHE RUNDSCHAU (9 Aug., p.3), sub semnătura d-lui Pr. LENAUHEIMER vorbeşte de fuga din ţară a lui Carol II cu un tren plin de bogăţii, printre care se găsea şi întregul tezaur al Coroanei române. Când Mihai, la 6 Sept. 1940 se urcă pe tronul României, de pe care nedemnul său părinte fusese alungat de poporul răsculat, trebui să constate că tatăl său nu-i lăsase nici măcar coroana regală română. Tâlharul luase pur şi simplu tot ce-i căzuse 'n mână". După ce vorbeşte de vagabondajul prin lume, în tovărăşia "roşcatei" şi de palatul ca'n basme dela Estoril (Portugalia), construit cu banii "furaţi poporului roman", autorul trece la moştenirea lăsată, evaluată la 17 milioane de dolari! De această avere se interesează Lupeasca, regina Elena, Marcel Carol Lambrino şi fostul rege Mihai. Ultimii doi au deschis proces la Lisabona. "Ambii feciori reproşează evreicii Lupescu că a pus în siguranţă milioanele lui Carol. Roşcata susţine dimpotrivă, că nu există nicio avere., Că această avere nu aparţine nici Lupeascăi, nici fostului rege Mihai, şi nici lui Marcel Carol Lambrino, se înţelege dela sine; ea aparţine jefuitului popor român în totalitatea lui", - încheie, cu toată dreptatea, d-l Lenauheimer.

* In acelaş ziar (27 Aug., p.2) citim că arhiducele Franţ Iosif de Austria a dat în judecată pe prinţesa Ileana pentru restituirea unor bijuterii ale Coroanei în valoare de 3 milioane de dolari, - dar a pierdut procesul.

& CAIRO. Soţia fostului prim ministru al Egiptului, Nahas Paşa, a fost condamnată la amendă şi despăgubiri pentru faptul de a fi construit pe moşiile sale, dar pe socoteala Statului, o stradă care costase vistieria egipteană frumoasa sumă de 13.225 lire. Democraţia românească nu ara deci chiar aşa de izolată în acest soi de confuzii...

& ROMA. Redactorul VETREI Adrian POPA a publicat în ultima vreme o serie de articole ilustrând tragica situaţie din RPR, precum şi un interview cu Aron Cotruş, în ziarele italiene IL POPOLO, L'AVVENIRE D'ITALIA, CORRIERE DELL' ISOLA, VOCE ADRIATICA, SICILIA DEL POPOLO.

* L'OSSERVATORE ROMANO din 7-8 Septembrie publică un articol al părintelui Ioan MIRCEA (?) intitulat "Pio IX e i Romeni".

* IL POPOLO din 30 Iulie reproduce o schiţă a pictorului Eugen DRĂGUŢESCU, reprezentând pe sfânta Clara de Assisi.

* La GONZAGA(Mantova)s'a ţinut,la 7-9 Septembrie,congresul internaţional al ţiganilor.

* Dintre refugiaţii români au vizitat Italia,în ultimul timp,familiile avocat GUDI şi sculptor Alex.PANĂ din Germania,şi d-na Dorina GABOR(Austria

* Peste 150 de românce căsătorite cu italieni au fost oprite de autorităţile RPR să părăsească ţara;majoritatea au fost internate în lagăre,pentru "intenţia"de a veni clandestin la soţii lor în Italia.

* IL MESSAGGERO din 18 August scrie că 2 refugiaţi români: Petre Lazăr (parcă n'am crede să fie"generalul"..)şi Alexandru Gheorghe,din lagărul del Fraschette,au fost arestaţi la Termele lui Caracala(Roma),fiind surprinşi mâinile în buzunare ce nu le aparţineau.Nu-i de mirare,când nimeni nu se interesează să le înlesnească emigrarea,sau măcar cumpărarea unei ţigări..

* D-l Ion SEGALA,român refugiat,ne scrie printre altele: "..Şi cum dădusem de fundul buzunarelor,m'am gândit să mă duc pela comitetul român,convi că păr.Cozma mă va primi cu braţele deschise,bucuros să ajute un Român neo jit.Da de unde! Abia m'a văzut,mi-a spus scurt şi răspicat c'ar fi auzit c eu aş fi trâmbiţat în dreapta şi'n stânga că-i ajută cu mai mult zel pe catolici şi ca atare nu are nimic pentru mine.I-am spus şi eu pe nerăsuflate că eram nemâncat de două zile,şi'n acelaş timp mă gândeam către mine;"Nu poate măi băiete să nu te ajute.Ştie bine părintele că ai fost patru ani spital cu plămânii agăţaţi d'un fir de aţă şi că nu-ţi poţi permite luxul a răbda de foame.Şi pe urmă e românaş de-al tău,şi misiunea lui la comitet de a ajuta pe cei nevoiaşi.Şi dacă l-au ales preşedinte -continuam eu să gândesc- înseamnă că-l consideră just(cei ce l-au ales)şi bun la suflet".

Când am terminat însă de gândit,mă şi găseam în stradă cu mâinile goal uşa închisă în urma mea,şi-un vâjâit în urechi:"Pentru d-ta n'am nimic,d-ta ai spus că-i ajut mai mult pe catolici". Peste câteva săptămâni am trecut iar,într'o doară,pe la comitet.Mi-a spus portarul: nu-i nimeni,părintele dus la munte! Adevărat că la Roma era prea cald,dar ce se fac bieţii refugiaţi cari vin din lagăre să-şi aranjeze situaţia? Dorm pe băncile Gianicolului?"- Ca să nu mai primim astfel de scrisori,înştiinţăm pe refugiaţi că păr.Cosma se află acum în Olanda! ca să ştie unde să-l caute,dacă au nevoe

* Părintele SERGIU,consilier eclesiastic al Asociaţiei Italienilor refugiaţi din Romania,a vizitat în cursul lunilor de vară toate lagărele ce adăpostesc Italieni alungaţi din RPR: Cibali-Catania,Termini Imerese-Palermo Barletta,Bari,Altamura,Servigliano,Napoli,Gaeta,Laterina,Civitavecchia,Pordenone,Firenze,Bologna,Lucca,Arena Pisana,Alessandria,Tortona,Chiavari,Torino Monza,Novara,Brescia,Chiari,Vicenza şi Udine. In lagăre mai sunt circa 600 de Italieni.Alţi 12.000 trăesc în afara lagărelor,în timp ce 1500 au fost "reţinuţi"de autorităţile comuniste din ţară.Parte dintre aceştia sunt internaţi la Bistriţa Năsăud şi Roşiorii de Vede. Interesant că dintre Italienii refugiaţi din România foarte puţini s'au declarat dispuşi a emigra peste ocean.Intenţie lor fermă e de a se reîntoarce în ţară îndată ce se va putea

* IL TEMPO din 1 Iulie povesteşte cum fostul rege Petru II al Jugoslaviei văr bun cu fostul nostru rege,făcând la Paris nişte cumpărături,a dat negustorului,în loc de bani,un cec de 10.000 dolari.Dar cecul avea un mic cusur era fără acoperire! Negustorul obţinu atunci sechestrul bunurilor regale; lipsa fostului rege,dus între timp în Spania,nu-i rămase altceva decât să dice întreaga garderobă a fostei regine,- care numai cu multe greutăţi şi intervenţii reuşi s'o aibă înapoi. "Ceeace -încheie glumeţ ziarul- va permite frumoasei Alexandra să continuie a fi fascinantă şi elegantă şi a străluci în cercurile mondene din Paris"..

* In ITALIA apar 4000 de publicaţii(nu ştim dacă VATRA e cuprinsă în număr..),dintre care 104 cotidiane: 18 la Roma,12 la Milano,8 la Genova, 7 la Torino, 5 la Napoli, 4 la Bologna,etc.

* Poliţia italiană a retras paşapoartele la 1700 tineri comunişti ce se întorceau dela Bucureşti,unde merseseră nu cu paşapoartele lor ci cu foi de drum eliberate lor de comandamentul sovietic din Viena,arătându-se prin aceasta singuri nedemni de a poseda paşaportul ţării lor.Parlamentarii comunişti şi social-comunişti au protestat contra acestei măsuri.Unii dintre tinerii comunişti italieni duşi la Bucureşti,constatând personal regimul de teroare instaurat acolo,şi-au dat demisia din organizaţie.

MOSCOVA.- După un comunicat sovietic,există pe lume 24 milioane de comunişti militanţi,dintre cari 6 milioane în China,3 mil.şi jumătate în Rusia 2 milioane în Italia, 1 milion în Franţa, 2 milioane şi jumătate în ţările robite. In coada listei figurează Republica Dominicană, cu numai 1800 de tovarăşi.-

V E N I T U R I L E

Nemaiputând trage, ca pe vremea dureroasei părăsiri a Basarabiei, în soldatul român, care totuş îi apărase, din ordinul unei democraţii corupte, de mânia -atât de, adesea, îndreptăţită- a "huliganilor", - aduşii-de-vânturi, după ce s'au prostituat în toate chipurile în faţa ocupantului şi a slugilor sale comuniste, profită acum, în situaţia iresponsabilă a exilului, pentru a împroşca, sadic, cu noroi neamul prea îndelung răbdător. Ei nu ştiu sau au uitat că o zi a răfuelilor tot va veni, când răul pe care-l fac astăzi îşi va primi răsplata cuvenită din partea naţiunii defăimate, a cărei singură vină e de a se fi arătat excesiv de primitoare şi de tolerantă cu "pizmaşii neamului românesc". Noi însemnăm aici, drept memento, numele a două stârpituri orientale, care şi-au făcut o profesie, cu leafă în regulă, din insultarea şi calomnierea poporului român din situaţia comodă a refugiului. Şi ar fi bine ca "democraţii" noştri să ia act, dacă nu pentru a nu mai repeta greşelile din trecut, viitorul politic fiindu-le cu siguranţă interzis, cel puţin pentru a-şi da seama ce şerpi şi ce jivine au încălzit la sân odinioară.

Iată, în primul rând, cazul, strigător la cer, al unei lepădături din lupanare, S. Podoleanu, pe numele furat, care în revista "Viitorul nostru" (al lor, adică), nu se mulţumeşte să susţină teza, pe cât de provocatoare, pe atât de vădit idioată, a prezenţei Evreilor pe pământul românesc înaintea elementului autohton, dar îşi ia libertatea să califice eroi, poeţi, regi, mari personalităţi din istoria noastră chinuită, cu vorbe, pe care numai în sânul propriei nerespectabile familii sfruntatul individ putea să le audă. Pentru el, care ironizează asupra "neaoşilor" şi-şi permite să scrie, negru pe alb, că baza populaţiei, în România, o constitue Evreii şi ţăranii (întâi Evreii, apoi ţăranii!), marii regi ai neatârnării şi întregirii naţionale, toţi "von Hohenzollern", primii Brătieni, Octavian Goga, poetul pătimirii ardelene, sunt obiect de batjocură; mareşalul Antonescu, probabil fiindcă i-a împins pe Ruşi până la Volga, îndepărtând lepra comunistă de corpul sănătos al neamului, e "câinele roşu"; şi calificative tot atât de elegante găseşte publicistul evreu, în limbajul din casa părintească, pentru Mircea Eliade, pentru "pogromistul" Const. Virgil Gheorghiu, ba până şi pentru gazetele ce se cred democrate ale exilului: "Cronica românească", "România viitoare", la "Unirea" notându-se "tendinţa antisemitismului clerical catolic". Ajunge să pomeneşti odată de "omida", care ne-a jefuit, şi înainte de ocupaţia muscălească, bogăţiile ţării; ajunge să aminteşti, fie măcar în treacăt, că Sovietele au găsit, în ţară, uneltele cele mai credincioase în venetici; ajunge să-ţi manifeşti dorinţa, care e astăzi aspiraţie temută a popoarelor coloniale înseşi, ca România să fie în sfârşit a Românilor, - pentru a te vedea împroşcat cu înveninatele bale ale podoleanului obrasnic.

Spre a arăta cât de "pogromişti" sunt Românii, cărora li se aduce totuş vina de a nu fi sufocat în sânge mişcările naţionaliste, "Viitorul nostru" reproduce, în franţuzeşte, fragmente, alese cu tâlc, din cărţile unui bufon emerit, Curzio Malaparte: faimos pentru extravaganţele-i, lipsite de gust, mai ales în străinătate, absolut desconsiderat în patrie, unde i se cunoaşte trecutul, autorul "Tehnicii loviturii de Stat" nu poate fi luat în niciun caz drept mărturie veridică şi nici măcar în serios. E dispus bunăoară Podoleanu să publice, în revista calomniatoare, ditirambele fasciste şi naziste ale aceluiaş Kurt Suckert-Malaparte, de pe vremea când sugea la ţâţa grasă a lui Mussolini? Un lucru serios este însă în toată această chestiune: pe câtă vreme cărţi de amplă circulaţie, ca acestea din urmă ale amintitului bufon, aruncă o lumină defavorabilă asupra poporului nostru, prezentat ca lup însetat de sângele mieluşeilor evrei, - nu ştim să se fi scris, într'o limbă universală, de crimele comise, pe timpul retragerii din Basarabia (ca să cităm numai un epizod) de "oaspeţii" evrei, "pogromişti" ca puţini alţii. Dar aici este mai ales vina noastră, cari nu ne îngrijim, cum nu ne-am îngrijit niciodată, să restabilim adevărul în faţa străinătăţii: când aceasta aude, de sute de ori, numai un clopot, este firesc să se lase înşelată de basmul cu nemotivatul "antisemitism" românesc.

Mai şiret, cu viclenie levantină, Teodoziadis dela "Bire" îşi mărgineşte insulta la o parte considerabilă a neamului, cea mai consecvent anticomunistă, contând pe solidaritatea inconştientă şi complice a celeilalte părţi. Tip de agent provocator, gata să-şi pună condeiul analfabet în slujba cui plăteşte mai mult, grecoteiul s'a specializat în calomnierea Mişcării Legionare, de ale cărei vicisitudini, mai ales ultime, se interesează cu patimă şi în treburile interne ale căreia îşi vâră, fără a fi autorizat, insolentul nas. Pentru acest pederast alcoolizat, care-şi merită elogiile, de altminteri imediat răsplătite, ale camaradului Nello Manzatty, nu există decât "bande de asasini legionari", "bestii legionare cu mâinile pătate de sânge", "bravi cu

diagonală" cari au ascunse sub"mantale" -poate pentru rimă!- "pumnale" sunt "odioşi din cale afară de odioşi","criminali de drept comun",şi aşa mai departe; cu adjective,pe care şi René Théo tot în sânul deloc onorabilei familii a putut să le înveţe. Şi iarăş în"Bire",gazetarul comunist Camil Ring vorbeşte de"asasinii lui Nicolae Iorga"(dar cei cari l-au ucis pe Codreanu cari au masacrat mii de legionari nu sunt"asasini"?) de"cuţitarii de la marginea vieţii publice româneşti" care am fi noi,etc.

Nu vei găsi odată în"cloaca maxima" dela Paris,întreţinută cu banii nu numai ai lui Economu,dar şi ai Fondului Naţional,o argumentare serioasă un răspuns la întrebări precise,ca cea de mai sus,făcută lui Camil Ring,ci doar insulte,insulte,insulte la adresa unei Mişcări care,fără a cere nimic, a dat până acum cel mai frumos martirologiu neamului întreg. Convins fără a şti latineşte cum nu ştie româneşte,că tot calomniind,"semper aliquid haeret",Teodoziadis împroşcă şi el,ca Podoleanu, noroi,profitând de aceeaşi situaţie de iresponsabilitate a exilului.

Se pune însă întrebarea -ar trebui să şi-o pună şi cele două venituri- dacă,la întoarcerea în ţară,eliberaţi de finanţatorii ... de ieri şi,foarte probabil,şi de azi (fiindcă cine,dacă nu regimul dela Bucureşti,are interes să fie defăimat cu atâta ură poporul român sau gruparea cea mai hotărît şi coerent anticomunistă?),nu vom socoti de datoria noastră,pentru respectul pe care trebuie să-l avem faţă de morţii neamului şi ai Legiunii,a-i lua în sfârşit de guler,cu energie,pe Podoleni şi Teodosiazi,şi,cu o lovitură în dosul echivalent la ei cu faţa,a-i expedia definitiv peste graniţă,de unde, nechemaţi,ne-au sosit,ca să ne răsplătească ospitalitatea cu înjurătura birjărească? Deocamdată,ne mulţumim să consemnăm,pentru ziua de mâine,obrăsnicia veniturilor.

Dragoş Măgureanu

<u>STURZUL</u> de Mihail Codreanu

Intr'însul parcă supravieţuieşte
Un dor de strămoşească haiducie,
Căci fluieră cu-atâta voinicie
Încât poiana'ntreagă clocoteşte.

De-un freamăt vechiu tot codrul se trezeşte
Şi-nvie'n el pierduta poezie:
Bujor nu-i mort; în munţi Jianu'nvie;
La fânta'n văi Codreanul se iveşte.

Ca azi,căluţul meu,de vreme multă
Urechea nu-şi îndreaptă şi n'ascultă..
- Mai fluieră-mi,măi sturzule,odată..

Mai fluieră.. ca'n vânt să se stârnească
Un duh viteaz de flintă descărcată
În inimă de liftă păgânească..

&& Prelungitul,am spune mai degrabă prea lungitul contact cu Occidentul, face ca mulţi dintre publiciştii români în exil să recurgă,în scrisul lor, adesea la adagii şi moduri de a spune latineşti,comune în presa apuseană. Şi nu este deloc un rău,cu condiţia însă de a le întrebuinţa a propos şi mai ales de a nu le strica,cum uneori se întâmplă. Aşa,dacă"Vatra"a scris odată"Hic et hunc"(dar greşala de maşină era evidentă,în loc de"hic et nunc" altundeva am găsit repetate "Tabula rassa"(în loc de"rasa"),"vita mia,mors tua"(când este vita mea.."),"similia similibus"(pentru"similia similibus"), până la acel"de propaganda fidae"("fide"),de care s'a legat"Îndreptarul" pentru a elude,ca de obicei,răspunsul în substanţa unei chestiuni. N'ar strica,şi pe acest tărâm,ceva mai multă atenţie. Pe la 1870,Candiano POPESCU,revoluţionarul dela Ploeşti,scotea o gazetă intitulată,dacă nu ne'nşelăm,"Democraţia",al cărei motto,în furia radicalismului,era: Vox popoli,vox Dei!..

&& D-l I.N.MANZATTI(în vremile căpităneşti,parcă Manzatu),apără în ROMANIA(Ian.53,p.2),pe E.S.-M-istul René Théo(alias Theodosiadis),"vechiu şi încercat gazetar român,prezentat <u>când grec când evreu,după toanele şi calitatea inamicilor</u>". Interesant că în gazeta d-sale n'a găsit niciun cuvânt de apărare şi pentru miile de Români,victime ale compatrioţilor d-lui Theodosiadis! Dar d-sa ce crede că e kir Theo? grec? sau evreu? Căci din felul cum îl apără,rezultă că ar fi o corcitură <u>greco-evreiască</u>,disociată doar de "toanele inamicilor". Scria Eminescu,despre"logatul greco-bulgarilor şi al jidanilor",vrednică cârdăşie veneticilor:"stârpitura de grec se ţine de stârpitura de bulgar până la capătul lanţului de patrioţi de meserie. Scârbos spectacol! Şi ...tocmai ...de un popor ce pretinde a avea onoare şi viaţă în el! ... azi,ar adăoga în acest lanţ şi stârpitura ţigănească

DE TOATE

&& O prea cinstită faţă bisericească, ale cărei moaşte vor fi pomenite, probabil, peste veacuri, ca acelea ale sfântului Mircea Blagofagul (şi vom avea şi noi, în sfârşit, un sfânt al nostru, dat că Ieremia Valahul, după câte se vede, nu-şi şi nu ne îngrijeşte interesele). - continuă să facă pe surdul, cu succes în numărul pe Iunie din ÎNDREPTAR. Şi după ce ne acuză de rea cuviinţă - l-am contrazis pe Dalai Lama! - învârteşte iarăş placa răguşită a necreştinismului lui Lucian Blaga, fără să aibă însă grija, care ar fi şi o probă de elementară onestitate gazetărească, să răspundă la obiecţiile aduse de noi într'unul din numerele trecute ale VETREI. Nouă nu ne place să ne repetăm, dar cum nu e surzenie mai gravă ca a cui nu vrea să audă (după o vorbă italienească pe care păr. MIRCEA o cunoaşte!), de data aceasta ne vom ieşi din obicei şi vom întreba iarăşi: aplicând metrul riguros, sever, intransigent, al creştinismului, cu toate dogmele sale, câţi dintre scriitorii şi artiştii consideraţi catolici, de la Dante până la Claudel şi Bernanos, mai rămân creştini? Hic Rhodus, hic salta! Restul e acrobaţie, care nu se potriveşte unei feţe bisericeşti cu pomenitele perspective.. Când vom avea răspuns la această întrebare, vom binevoi a intra în adâncul chestiunii "creştinismului" lui Blaga.

&& D-l PODOLEANU, directorul revistei evreeşti VIITORUL NOSTRU, redă în nr pe Iulie-August, p. 59, o convorbire cu preşedintele "Uniunii Evreilor Români" din America, Kremer, în trecere cu avionul prin Paris. Iată un fragment:

"Eu sbor acum spre Israel.. Din Israel sbor apoi spre Londra, unde mă aşteaptă regele Mihai, căci am o misiune dela Visoianu.. Trebue să ştii că am fugit clandestin din România în anul 1918 în cabina de maşini al unui vapor dela Brăila, ca să nu fiu soldat în armata română.. Eu nu fac decât politică şi nimic altceva decât politică românească, în calitatea mea de cetăţean american. Am fugit din ţară şi am devenit dentist în America.. Dela Tel Aviv sbor la Londra ca să mă întreţin cu regele Mihai"..

&& Citim în LA NATION ROUMAINE din 1 August: Cu ocazia unui interview, evreul dr Kremer "a subliniat că, deşi e cetăţean american, el se simte mereu român"..

&& "Omul acesta nu-şi iubea decât propria lui persoană. Nu concepea o acţiune generoasă, un gest de detaşare de sine însuşi. Era un complex de egoism perfect pus la punct. Nu vedea în oameni decât nişte instrumente pentru a-şi satisface setea de mărire, dorul de arginţi şi poftele care îl munceau.. Un astfel de individ, în care numai imaginea exterioară rămăsese de om, era sortit să intre în conflict cu neamul, aşezându-se deacurmezişul elanurilor lui creatoare. Acest fond tenebros n'avea altă ieşire decât să se asocieze cu cele mai degenerate făpturi ca să săvârşească Marea Crimă".

Aşa scrie d-l SIMA în VESTITORII de pe Aprilie; dar nu-i vorba, cum ar putea fi tentat să creadă cititorul, de un onest fragment de autobiografie, ci de răposatul naş al carierii ministeriale a d-lui Sima: Carol II. Singura scăpare nei autobiografică, pe care n'a putut-o ocoli, e când pomeneşte de nevoia defunctului de a se asocia "cu cele mai degenerate făpturi" pentru a izbuti să decapiteze Mişcarea. În această privinţă, autorul se vădeşte, în continuare, bun cunoscător al gândurilor intime ale lui Carol: planul acestuia -spune d-l Sima- "prevedea într'o primă fază, decapitarea mişcării de şefii ei autentici, în frunte cu Corneliu Codreanu, iar în a doua fază, captarea celor rămaşi în viaţă.. Pentru execuţia şefilor legionari nu-i trebuia Regelui nici inimă de viteaz, nici inteligenţă politică, nici viziunea viitorului" ci numai isprăvile unui besmetic care să-i dea cât de cât o justificare în faţa ţării. Făptuită "Marea Crimă", d-l Sima putea să-şi facă apariţia solemn în "faza a doua", cu aureola de răzbunător al lui Codreanu şi cu galonul de ministru al lui Carol..

&& BIRE din 1 Iulie p. 13, ne informează despre "prietenia indisolubilă între popoarele român şi francez, prietenie care s'a manifestat cu tărie prin actul dela 23 August 1944". - Se ştie, în adevăr, că suprema probă de amor e sinuciderea..

&& ADEVERUL (Jaffa 5 Iunie), se plânge că tineretul evreesc din Palestina "a reînceput să se dedea la acte teroriste şi în special religioşii extremişti. În loc să se pregătească pentru apărarea graniţelor patriei, pun bombe, trimit scrisori de ameninţare şi strâng armament". Întocmai ca huliganii..

&& Citim în LIBERTATEA (Vârşeţ 4.6., p. 3), că "în colecţ, căminul cultural în loc să fie focar de cultură şi să-şi îndeplinească rolul pentru care este într'adevăr menit, serveşte încă de grajd pentru taurii satului"..

&& Cu articolul "Invitaţie la bun simţ", scris în VESTITORII d-lui Sima de

pe Aprilie(p.7), d-l MANZATU vorbeşte de funie în casa spânzuratului. Căci, p menind de meritele care-au împins pe primul plan al vieţii naţionale un K gălniceanu, Brătianu, Take Ionescu, Carp, Maniu, Codreanu sau Antonescu, şi de m destia unei somităţi ştiinţifice ca profesorul Minovici, care se mulţumea s fie primar la Băneasa,- nu ştim cum ar putea justifica fumurile celui ce g găzduit articolul: în lumina celor spuse, şi a apelului la "simţul proporţii lor", cu greu s'ar înţelege cocoţarea d-lui Sima dela o onestă catedră de gimnaziu la postul de vice preşedinte al consiliului de miniştri al Români Mari, ba chiar de prim ministru, cum stăruia când cu rebeliunea,- iar faima dinamitard -cu mâna şi pe riscul altora- nu credem să fi adăugat mult la î dreptăţire..

Radu Cornăţeanu

DELA FESTIVAL. Intre 2-16 August a avut loc la Bucureşti al 4-lea festi val mondial al tineretului, sub lozinca "pace şi prietenie". Pe lângă celelal ştiute angarale, populaţia a fost silită să facă un efort în plus de muncă "voluntară", pentruca faţa Capitalei să facă bună impresie strânsurii ce av să vie. Cu 3 luni înainte, de pe piaţă dispăruse şi ce bruma se mai găsea, că trebuiau create depozite ca să dea "oaspeţilor" impresia de abundenţă. Din ac laş motiv, obişnuitele "cozi" din faţa magazinelor au fost interzise în timp mascaradei. Incă dela graniţă participanţii au primit, pe lângă un pachet d 5 kg cu tot felul de bunătăţi, şi bani de buzunar, ilustrate francate gata p tru a-şi informa tovarăşii rămaşi acasă de frumuseţile Capitalei noastre, care nici n'o văzuseră încă.

Dar dincolo de steagurile, florile şi varul proaspăt din gări, se puteau zări copii firavi şi desculţi; impresionat, un participant din grupul itali le-a aruncat o bucată de pâine albă din pachetul primit - pe care copiii s'au aruncat încăierându-se. Iar unui angajat al hotelului "Ambasador" i-au d lacrimile când ziaristul american Richard O'Regan, găzduit acolo, i-a oferit o bucată de salam cumpărat în Austria.

Găzduirea s'a făcut în hoteluri şi foste pensiuni de lux. Intrecerile sportive dintre cele 30.000 lăcuste s'au desfăşurat în imensa hală dela Fl reasca, iar şedinţele în săli ornate cu drapele de pe tot globul şi lozinci în toate limbile. Imnul a fost compus de tovarăşul Frunză. Eternele discursu sfârşeau cu petreceri costisitoare, cântece, etc. Zilnic aveau loc, pe lângă curile sportive, alte 140 de manifestări. Cele mai impunătoare clădiri şi b curi bucureştene fuseseră înoite şi împodobite ca să dea impresia că's construite sub regimul comunist. Reflectoarele, drapelele multicolore, sunetul d fuzoarelor, dădeau aspectul unei vieţi fericite şi vesele.. Cei ce au vrut facă excursii, au fost duşi în staţii climaterice (Călimăneşti, Sovata, etc.), găzduiţi în somptuoase "vile de odihnă ale muncitorilor"..

Contactul cu populaţia a fost foarte dificil. Participanţii erau duşi l petreceri sau adunări în grup, cu autobuzele. Când ziariştii americani au r uşit să iasă din oraş cu o maşină a Legaţiei, au fost urmăriţi de 3 maşini negre şi pline.. De altfel deschiderea "festivalului" fusese precedată de a restarea a mii de Români bănuiţi mai de iniţiativă.. O muncitoare din Ferrara a reuşit totuş să aducă în Italia o bucată de pâine neagră şi mucegăi confecţionată 80% din tărâţe, singura lăsată de ocupant "populaţiei muncitoare". Tinerele italience au fost foarte prost impresionate de calitatea pro tă a îmbrăcămintei de pantofii cu tălpi de lemn sau de sfoară, de lipsa alimentelor de pe piaţă şi de vitrinele deprimant de goale ale magazinelor de stat. Una făcea justa observaţie, că din pânza utilizată la confecţionarea steagurilor şi benzilor cu lozinci s'ar fi putut face mai bine câte o cămaş fiecărui locuitor al Bucureştilor..

&& MIOPIE POLITICĂ. La sfârşitul răsboiului, generalul FRANCO trimise un mesaj lui CHURCHILL, invitându-l "să ia în consideraţie necesitatea de a apă Europa de pericolul comunist". Răspunsul e destul de caracteristic:

"Scrisoarea Excelenţei Voastre conţine faţă de Uniunea Sovietică unele a luzii pe care, date fiind legăturile de prietenie cu această ţară, nu le pot lăsa necomentate. Aş permite Excelenţei Voastre să cadă într'o gravă eroare, dacă n'aş face tot posibilul să-i scot din cap idea că guvernul Maestăţii Sale ar fi dispus să tolereze formarea unui bloc de puteri, ostil aliaţilor noştri sovietici. Guvernul Maestăţii Sale nu simte nicio nevoe să se apere de Uniunea Sovietică. Politica guvernului Maestăţii Sale are ca bază solid tratatul de amiciţie anglo-sovietic din 1942, şi consideră colaborarea anglo rusă ca permanentă în cadrul viitoarei organizaţii mondiale şi, în acelaş timp, ca indispensabilă pentru pace şi pentru prosperitatea Europei". Precum se vede, sentimentul de uşurare, încercat de toată lumea la svonul despre retragerea din viaţa politică a bătrânului miop, nu-i chiar fără rost..

DORURI ȘI NECAZURI (Fragmente de scrisori)

S.-Germania: Dragi frați români! Ultimul număr al"Vetrei"mi-a sosit chiar azi. Se înțelege dela sine, că am pus toate celelalte ziare pe care le primesc zilnic dintr'o droaie de țări, la o parte, și am pus mâna pe"Vatra", care-mi este atât de dragă. O citesc cu foarte mare interes.. Am citit și rândurile scrise de Doamna I. din Italia, cu privire la soțiile românilor prin străinătate. Nu prea are dreptate. Cel puțin într'un singur caz nu. Soția mea, spre exemplu, nu este română și nici germancă din România. Este o Reichs-deutsche, adică o cetățeancă germană, din Vestfalia. Avem între timp și doi copilași. O fetiță și un băețel. Fetița o chiamă Veronica, iar băiatul poartă numele Corneliu. Dar hai să revenim la punctul principal. Soția mea, cu toate că nu cunoaște limba românească, cu toate că nu a văzut niciodată țara noastră frumoasă, dorește din toată inima s'o cunoască. Și cu toate că nu a avut ocazia să-și plimbe privirile cândva peste plaiurile mândre ale României, cunoaște deja astăzi multe lucruri care s'au întâmplat în patria noastră. Știe bine cât a suferit neamul românesc pe urma liftelor spurcate care au năpădit și nenorocit țara și nația. Cunoaște frumusețile țării, atât din cărți cât și din spuse, și admiră cultura populară a românilor. Deci există și cazuri care nu se potrivesc cu cele spuse de Doamna I. Nu împărtășesc deloc frica pe care o are susnumita Doamnă. Nu străinii vor conduce țara în viitor. Vor fi români! Și încă români, mai buni români decât în trecut! Sunt ferm convins de aceasta!

Am luat notă de înștiințarea, cum că ați primit câteva abecedare din partea Doamnei Maria Găzdaru din Argentina. Nu știu dacă mai aveți vreunul rest. Totuși mă încumet a Vă ruga să binevoiți, natural dacă va fi posibil, să-mi trimeteți și mie unul. Fetița noastră, Veronica, va începe școala la anul. Ori, cum eu sunt învățător (am frecventat Școala Normală de învățători din Timișoara), se înțelege dela sine că vreau s'o învăț și românește. De aceea abecedarul îmi va fi de foarte mare folos. Cu toate că sunt german, sau mai bine zis șvab din Banat, doresc din toată inima, ca ambii noștri copii să învețe limba asta românească, care îmi este atât de dragă. Și trebue s'o învețe! Căci cum naiba se vor înțelege cu oamenii, când ne-om întoarce acasă, dacă nu vor ști românește? În definitiv, noi doar cu toții așteptăm cu mare nerăbdare ceasul reîntoarcerii. Sunt german, germancă soția și copiii, dar totuși noi cu toții numai în România privim patria noastră. Îmi place Germania, chiar o iubesc, dar nu este Germania ce-a fost România! Cel puțin pentru noi, cei cari ne-am născut pe plaiurile dulci ale României!

Cu rușine mă gândesc că o droaie de"intelectuali"români n'au vrut să vorbească românește nici în ruptul capului. Ei franțuzește vorbeau! Pentru că, după părerea lor, la langue française era ceva aparte. De nenumărate ori, pe când mă plimbam prin București sau luam parte la conferințe, mi-a fost dat să văd cum români, al căror nume sfârșia cu acel curat"-escu", se întrețineau în limba Parisului. Le-a fost prea proastă limba românească! Și deseori, în asemenea cazuri, mă gândeam: Oh, nenorociților voi vreți să fiți români?!.. Încolo eu Vă doresc numai bine, tuturora sănătate deplină și nespus de mult noroc. Continuați Vă rog cu dârzenie lupta pe care o purtați. Nu dați în lături, nici în ruptul capului! Țineți sus tot ce este curat și românesc, și dați cu pietre în toți derbedeii care se numesc, fără să roșească, români și nu sunt! Cu nespus de mult drag și cu o caldă strângere de mână românească..

P.-Italia: Mulțumesc mult pentru"Vatra". Îmi face nespusă plăcere a citi în limba română, deoarece, deși sunt italian, m'am născut în România. Acolo am petrecut primii ani ai copilăriei și ai adolescenței. Am studiat în România și prima limbă care am vorbit-o a fost limba română. În ceea ce privește patria mea, între Italia și România nu există deosebire..

D.-Germania: În legătură cu Istoria VETREI pe meleagurile noastre, aflați Vă rog că revista a fost citită cu mult interes de cei cari au primit-o, și că exemplarele 1-24, trecute în proprietatea Bibliotecii, au fost legate în pânză, așa că stau în prezent sub formă de volum la dispoziția adresanților

G.-Franța: Tare mi-e teamă că opoziția ce-o faci mereu"șefului"și Frontului popular sau al libertății nu o să aibă niciun rezultat. Te rog citește "Le Monde"din 1 August și vei vedea că monstrul care fusese fătat mort a înviat. Autorul articolului spune că prin Austria 90% din românii sunt înscriși în Front care este singura speranță a neamului românesc. Eu sunt convins că nici"șeful" când a citit n'a crezut în asemenea gogoși. Cred că și-a trecut mâinile prin păr, a privit o leacă peste ochelari și a zis: "bine-ar fi să fie așa și să nu fie cum știu eu". Asta mi-a adus aminte de țiganul cu măgarul. Un țigan a întrebat pe un român cum a făcut o.. de-a pus capacul

întreg în căruţă.Românul i-a spus că a dat căruţa lângă copac şi pe urmă a tăiat copacul,care-a căzut drept în căruţă,i-a curăţit crăcile şi-a pornit. Aşa a făcut şi ţiganul,şi când a căzut copacul i-a făcut pilaf şi măgarul. A luat şi el toporul şi s'a întors amărît acasă,dar pe drum întreba pe toţi de n'au văzut cumva măgarul lui.. Oamenii,unii răspundeau că nu,alţii ziceau: "Mă,mi se pare că era pe colo pe câmp cu al lui cutare ori cutare". Ţiganul,mulţumit oarecum,mormăia aşa ca pentru sine:"Bine-ar fi,românică, mânca-te-aşi,să fie cum zici tu şi să nu fie cum ştiu eu"..

"Şeful"a început să iasă la lumină şi să se arate în lume ca toţi oamenii.Asta este bună treabă,căci,văzând lumea ce capacitate este,îşi va câştiga simpatia.Şi invers.. În orice caz,iese din mister şi din mit;apare în carne şi oase..

P.-Canada: În tot cazul,pe măsură ce timpul trece şi se adaugă noi verigi la lanţul de josnicii al"genialului"şi al unora din acoliţi,cred că aţi avut dreptate(şi aveţi) de a-i demasca public,nu cum credeam eu că trebue să-i menajem de ochii lumii şi să-i aranjăm în familie - cu toată durerea pe care o produce acest spectacol;dacă-i necesar,cine-i de vină?

V.-Canada(Dintr'un răvaş trimis de un român refugiat în Canada inimosului intelectual francez care a scris preşedintelui Eisenhower şi primului ministru Churchill în favoarea Romaniei -scrisori publicate în VATRA de pe Iulie crt.): În"Vatra",publicaţie a Românilor exilaţi,am văzut traducerea scrisorilor ce aţi trimis,în ajunul conferinţei din Bermude,preşedintelui Eisenhower şi premierului Churchill.Din textul scrisorilor Dv,am înţeles că inima Dv bate pentru Patria noastră în acelaş ritm ca inimile patrioţilor români,că aveţi curajul să acţionaţi şi să exprimaţi părerile şi sentimentele Dv pentru Patria noastră.Cunoscând istoria Naţiunii mele şi simţind-o din toată inima mea,din tot sângele meu moştenit dela părinţii mei,ţărani din Vrancea,scrisorile Dv au produs în sufletul meu un mare ecou.

In calitate de Români,eu şi soţia mea vă mulţumim şi vă rugăm să primiţi felicitările noastre pentru conciziunea şi precizia cu care aţi ştiut să redaţi esenţa istoriei noastre,să descrieţi frumuseţea şi bogăţiile solului român şi tragedia trăită azi de Naţia Română,graţie unor criminali aparţinând lumii politice străine cum şi -din nenorocire- câtorva trădători din lumea politică românească cari au consimţit la o capitulare fără condiţii.Gestul Dv s'a produs într'un moment critic pentru Romania.Astăzi,în culisele diplomaţiei se pregăteşte recunoaşterea,de drept şi de fapt,a suveranităţii Rusiei asupra provinciilor noastre:Maramureş,Bucovina,Moldova,Basarabia şi Dobrogea.Franţa şi Statele Unite n'au consimţit până'n prezent.

Facem apel la Dv,să vă uniţi cu toţi prietenii Dv şi intelectualii francezi cari iubesc Patria noastră,cari au cunoscut-o direct,sau prin istoria ori cultura sa,formând astfel un front comun pentru a trezi atenţia Lumii Libere asupra Naţiunii Romane,bastion înaintat pentru apărarea civilizaţiei europene contra barbarilor,bastion al latinităţii,al credinţei creştine,pentru a împiedica să se comită o nouă crimă contra României şi pentru a deschide calea spre repararea crimelor comise contra ţării noastre,într'un trecut nu îndepărtat. Cei ce luptă,armaţi,în Carpaţi,cei ce-şi târăsc trupurile pline de răni şi de ofense în temniţele şi lagărele de exterminare,organizate de comunişti în ţara noastră cum şi Românii exilaţi,cari,cu toată mizeria şi suferinţele lor fac penibile eforturi pentru a face cunoscute Lumii Libere cultura,istoria şi folklorul nostru naţional - toţi au nevoe de o dovadă de înţelegere din partea lumii libere.Sperând că veţi binevoi a lua în consideraţie apelul nostru vă rugăm încă odată să primiţi mulţumirile noastre,ce vă sunt adresate din partea noastră şi a ţăranilor din Vrancea.

Aron Cotruş-Spania: In numărul din urmă al"Vetrei"am dat,spre marea mea mirare,peste frumosul articol din prima pagină.Invăţat demult mai ales cu denunţurile,cu atacurile din tufă,cu încercările de a mă osândi la moarte prin foame,şi cu ura de neînţeles a unor compatrioţi cu cari n'am avut nici când nimica de împărţit,era cam cu putinţă să nu mă surprindă vigurosul articol al"Vetrei"?!..

C.-Germania: Şi acum,ceva despre Feleu: Prof.Vinţan a plecat dela comanda Germaniei în urma unui conflict cu Borobaru.Acesta din urmă se amestecă dând dispoziţii direct brigadirilor de ce au de făcut şi astfel a surescitat sensibilitatea lui Vinţan. H.S. a fost aici şi a stat cam 3 săptămâni. A văzut bine'nţeles numai pe brigadiri. V.Apostolescu,V.Popa,Tălnariu,Col. Alexandrescu,nu au fost"onoraţi" de o audienţă.Manoilescu se străduește să obţină legalizarea"Frontului";după aceea se va strădui să găsească şi ceva membri,măcar aşa de ochii lumii.. -

SEMNALĂRI

&& A.D.XENOPOL,Istoria Românilor din Dacia traiană,colecția"Carpați",Madrid,1953,vol.I.- Pentru faptul că au găsit o copie la un anticar din Paris dar și pentru motive ceva mai esențiale,depinzând de valoarea reală și de forța educativă a operei,precum și de gravul pericol,prin care trece emigranța noastră,de a uita,după aproape zece ani de exil,trecutul de suferințe și de glorie al neamului,- d-nii N.S.GOVORA și Traian POPESCU s'au gândit -cum ne explică prefața- să publice,în traducere românească,volum după volum,Istoria Românilor de A.D Xenopol.Și în ciuda unelor,poate inevitabile,scăpări de limbă,au făcut o treabă bună și mai ales de folos astăzi,pentru care trebue să le fim recunoscători;cu atât mai mult cu cât istoricul insistă în mod semnificativ asupra permanentei primejdii rusești,pe care o denunță explicit și prezentatorul ediției franceze a lucrării,filoromânul Alfred Rambaud. Recomandând cititorilor procurarea acestui prim volum,care tipărit în condiții minunate,costă relativ puțin,ne-am permite să sugerăm celor doi editori,în caz că le mai rămân disponibilități de energie,și nu numai de energie,tipărirea în aceleași condiții a Istoriei Românilor a lui C.C Giurescu în ediția Fundațiilor regale: carte care se citește într'un suflet,am spune ca un roman,e la punct cu toate precizările ulterioare ale istoriografiei,până în anii din urmă și,în plus,e deja scrisă într'o bună limbă românească.

&& CAIETE DE DOR,metafizică și poezie,Paris,7.- Indelung asteptată,revista d-lor IERUNCA și AMARIUȚEI nu dezamăgește desigur cititorul.Punându-se de data aceasta mai ales sub zodia lui Matei Caragiale din care ni se dă o frumoasă traducere în franceză,și a lui Dan Botta,caetele abundă în poezie,printre alte nume,vechi și noi,răsărind în sfârșit acela al Yvonnei ROSSIGNON.Tălmăciri personale din Manuel del Cabral,Garcia Lorca și René Char prezintă respectiv Ștefan BACIU I.C.BABANI și Virgil IERUNCA.Acesta din urmă,pe lângă versuri originale,ca și condirectorul AMĂRIUȚEI,care aspiră cu temei la succesiunea lui Barbu,continuă să ne țină la curent,în "Carte de citire",cu propriile interesante lecturi.Din restul revistei,semnalăm: un"fragment autobiografic"al lui Mircea ELIADE,unde,în afară de obișnuitele considerații profunde și confesiuni revelatoare asupra muncii,paralele pe tărâm literar și științific(nu filosofic!),a scriitorului,dăm peste o frază deconcertantă ca aceasta:"Fac parte din generația cea mai norocoasă pe care a cunoscut-o până acum istoria României" - opinie pe care nu reușesc s'o justifice rândurile care urmează; un studiu de istorie literară și filologie critică al lui N.A.GHEORGHIU asupra unei epistole a lui Cezar Boliac; eseul"Origina intențională a lumii în colindele românești"de Const.AMĂRIUȚEI,care-și exprimă într'o notă prea amară mâhnirea pentru faptul că diaspora n'a recepționat cum se cuvine"încercările noastre de până acum de a familiariza cititorii romani cu problematica filozofiei moderne în cadrul unui limbaj românesc",- ceea ce este exagerat și dintr'o parte și dintr'alta: diaspora e mult mai vastă și mai puțin unitară ca preocupări și ideologie decât pare a-și închipui autorul,iar supărarea că n'am fost înțeleși"printre rândurile intențiilor noastre"dovedește impulsivitate.Dânsul continuie a aplica fenomenologia occidentală la lumea folclorului răsăritean mulțumindu-se,în loc de ridicarea unei statui pentru această folositoare treabă,cu o lectură atentă din partea conaționalului expert.Cultura este în primul rând un exercițiu de umilință.. (La replica d-lui N.A.Gheorghiu pe marginea articolului"Filoelenismul lui Grigore Alexandrescu"va riposta, cum bănuim,interesatul,d-l Stroe Bitulianu,care,neaparținând redacției"Vatrei",săracu,se află în momentul de față la băi).

&& C.PAPANACE,Orientări politice în primul exil(1939-1940),Biblioteca Verde,n°3,ed.Armatolii,Cetatea Eternă.- Intr'o vreme când politica,identificându-se cu lichelismul,constă în a renega trecutul sau în a te da drept ceea ce n'ai fost niciodată,pentru a putea linge clasicul blid de linte -vezi,în Franța,faimosul"Dictionnaire des girouettes"-, autorul acestei broșuri are foarte rarul curaj moral de a republica în întregime,fără scoateri interesate nici măcar de lexic,documente din întâiul refugiu,în Germania,al unui grup de legionari de frunte.Sunt luări de poziție ocazionale,dar adânc meditate,chiar dacă evoluția ulterioară a faptelor pare a contrazice anumite teze,în legătură cu evenimente ale timpului,atât pe plan extern,cât și pe plan intern: poziția Gărzii de Fier față de pactul de neagresiune germano-rus,față de încercările lui Carol II de a capta și compromite Mișcarea,față de autorii dezastrului țării,față de conjunctura internațională în anii 1939-1940. Prețios,deasemenea,"materialul documentar pentru apărarea intereselor românești" în Dobrogea,Transilvania,peste hotare.

&& STINDARDUL Innsbruck, I, 3, 15 Aug. 1953. - Cu adresa Postfach 440, Innsbruck II, Austria iese această nouă gazetă, în scrisul expert al căreia ni pare a recunoaşte unul din condeiele cele mai bine pregătite ale exilului. Articolul de fond care pe drept cuvânt deploră nerodnica anarhie a emigraţiei româneşti, cere "mai întâi şi mai întâi de toate să facem ordine între noi": "grupurile româneşti din fiecare centru occidental pot şi trebuie să se organizeze şi să-şi facă singure ordinea de care se simte atâta nevoe şi, odată constituite pe temeiuri democratice, să asume controlul situaţiei şi să reprezinte cu demnitate interesele naţionale în societatea locală în raport cu autorităţile respective". Dar pentru aceasta e necesar ca de... urile capitulării să se dea în sfârşit la o parte dintr'un "comitet naţional", pe care, cu excepţia stipendiaţilor şi a "cuvântului de sus, chezăşuit de unitate" (sic), nu-l recunoaşte şi nu-l vrea nimeni.- Două pagini din revistă sunt consacrate - şi gând mai frumos nu putea fi - "bărbăţiei române pe timpul războiului sfânt împotriva comunismului şi a Rusiei, precum şi actuala ocupaţie sovietică. Figuri de eroi, ca aceea a colonelului Ion U... dela Severin, se conturează din impresionanta evocare a martorilor supravieţuitori. "Stindardul", care publică şi ilustraţii, aduce în afară de o bogată mai totdeauna inedită informaţie şi bune articole în limba germană. Salutăm tânărul confrate călduros, urându-i între altele să nu încerce prea multe deziluzii după o frază ca aceasta, din editorial: "Lumea democrată (e vorba de Apuseni, ca şi de "democraţia" noastră..) îşi revizuieşte slăbiciunile de ieri şi se mobilizează pretutindeni sub stindardul libertăţii". Tocmai în ziua când ne-a sosit gazeta, în prima pagină a ziarelor occidentale se scoteau în relief beţele în roate pe care guvernele din Paris şi Londra continuă să le pună unei hotărâte politici anticomuniste a Americii.

&& CURIERUL CREŞTIN Buenos Aires, III, Ian.-Martie 1953. - Deşi nu mai dă a înţelege că înainte de Unirea din 1700 Românii umblau în patru labe, iar noaptea dormeau cocoţaţi în copaci, "buletinul bisericii române unite" din Argentina găseşte mereu ocazia nepotrivită pentru a defăima pe "schismatici". Polemizând dur, dar foarte puţin convingător cu d-l D.C. Amzăr, Mons. TĂUTU ajunge de pildă să califice drept "elucubraţii" lipsite de eficacitate splendidele nostalgii latine ale cronicarilor moldoveni! - în acelaş timp "exagerările "latiniştilor transilvăneni fiind considerate de sfinţia sa abia o "felix culpa", "fiindcă au stârnit reacţia curentelor ulterioare, stabilind se astfel adevărata linie literară şi lingvistică la noi". Mutatis mutandis s'ar putea susţine, aşa, că un delict e bine venit, întrucât trezeşte reacţia sănătoasă a societăţii indignate! - Din bogatul şi în general - a parte fanatismele detestabile din orice parte ar veni - interesantul cuprins al revistei, mai înregistrăm "Urmările culturale ale Unirii dela 1700", de Gh. RU... "Tu es Petrus.." de Titu MIHĂILESCU, care pare a crede că civilizaţia romană a precedat-o pe cea greacă şi mai ales impresionanta documentare a martirajului creştin sub comunişti. Buletinul e plin, ca deobicei, cu citate şi vorbe înţelepte din toate timpurile şi locurile.

&& UNIREA (The Union), Cleveland Iunie-Iulie 1953, vol. 4, n°6 şi 7. - Foaia Asociaţiei Românilor catolici din America publică, sub iniţialele ... (Augustin Popa?), o notă infamantă - se înţelege, pentru cine a scris o şi pentru cine, într'o gazetă creştină i-a dat găzduire - cu prilejul morţii ... gen Rădescu, definit, ca prim ministru, "persoana cea mai agreabilă Rusiei". Are deci dreptate Dinu PERA când, în aceeaşi revistă, vorbind cu dragoste despre câini, observă că "pe nedrept i-a fost atribuită câinelui toată ... tea lumii. In realitate, câinogenia este adesea superioară aşa zisei omeniri a multor indivizi semeni de-ai noştri". Cum de altfel se vede şi din ... pe care Ion CRIŞAN o face volumului "Biserica română unită", unde se ... ne că, în România, ortodoxia va muri datorită netrebniciei conducătorilor (şi a celor întemniţaţi sau ucişi!), iar Ioan Lupaş, Onisifor Ghibu, Nichifor Crainic" şi alţii, sunt victimele unui atac piezis, absolut nelalocul lui. Cum se mai pot face urări atunci pentru o unire religioasă, "într'o România liberă şi independentă, din care să dispară atâtea fricţiuni dăunătoare unităţii naţionale", şi ce valoare efectivă pot avea astfel de urări, noi nu reuşim să înţelegem. Despre episcopul Ioan Bob, care se ştie cum i-a chinuit pe marii noştri Ardeleni, se ajunge a se spune, cu o lipsă de obiectivitate înfiorătoare, egală doar de comunişti, că "a sprijinit în mare măsură activitatea corifeilor şcoalei naţionaliste: Samuil Micu, Gh. Şincai, Petru Maior". Autorul martir al "Cronicii" se ştie că din spirit turistic a peregrinat mizerie lungi ani de zile, în căutarea unei bucăţi de pâine..

&& SOLIA, Cleveland, XVIII, ..., dela n°12 la 21 (Martie-Mai 1953)

sub semnătura d-lui Cornel POP,o serie de zece articole dedicate"apărării credinţei strămoşeşti",care au şi stârnit agitaţie în lagărul adversarilor ortodoxiei şi interes printre refugiaţii de orice confesiune.Iată titlul articolelor:"Uniţi şi convertiţi","Credinţă şi caracter","Dubla morală", "Politicizarea Evangheliei","Conducerea monolitică(totalitară","Unitatea religioasă","Puncte de sprijin","Creştinism apusean","Pentru unitatea românească","Pentru unitatea creştină",Concluzia,echitabilă,a autorului,căreia şi noi ne raliem,este: "Suntem pentru unitatea creştină,<u>realizată pe calea dragostei</u>.Nu ne îndoim că,în cadrul ei măreţ,se va putea apăra mai bine şi credinţa noastră strămoşească".

&& DIARIO DE BARCELONA,162,153,20 Iunie 1953.- Publică două recenzii foarte elogioase pe marginea biografiilor lui Ion Moţa şi Vasile Marin şi a"Jurnalului" dela Jilava al Căpitanului,tipărite de curând în Spania.Autorul e printre prea puţinii străini,cari ştiu unde stau esenţa şi valoarea, de neegalat în epoca noastră de confuzie şi defetism"democratic",a Legiunii lui Codreanu. Şi cu acest prilej amintim cititorilor noştri datoria sacrosanctă de a face cunoscut nistic sănătos de se află,în limbi de mare circulaţie,adevărul asupra Gărzii de Fier,estiurcarea cea mai fals cunoscută şi prin urmare nedreptăţită din câte au ţinut în vremile noastre,graţie mai ales persistentei calomnii a veneticilor,pe cari cu prea largă toleranţă i-am ţinut la sân.- Tot în acest număr,M.M.semnează o recenzie nu mai puţin elogioasă a volumului de poeme în spaniolă al lui Aron COTRUŞ,pus,în special pentru ciclul închinat Montserratului,deasupra chiar a poeţilor catalani.

Adrian Popa

<u>NOTĂ</u>. Editura CUGET ROMÂNESC din Argentina ~~xxxxxxxxxxxxxxxxxx~~ ne-a trimis <u>un</u> stoc de <u>abecedare</u> de d-na Maria GĂZDARU.Cine are nevoe,din orice ţară a Europei,<u>să ne scrie</u>.Costul,fixat de editură,e de 500 de lire. Dacă cineva nu-l poate plăti,şi are lipsă de abecedar,să ne scrie totuş.

<u>Adresa noastră</u>: V A T R A - Via Costantino Morin, 6 - <u>Roma</u> - <u>ITALIA</u>